

Arrest

nr. 247 502 van 14 januari 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VERKEYN
Kairostraat 85
8400 OOSTENDE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 23 juli 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat C. VERKEYN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, van Tsjetsjeense origine, bevindt zich sedert 2011 in België.

1.2. Op 17 april 2013 diende verzoeker een aanvraag in tot gezinshereniging, in functie van zijn Belgisch minderjarig kind, A.H., geboren op 4 april 2013.

1.3. Op 30 oktober 2013 verkreeg verzoeker een F-kaart.

1.4. Op 11 april 2016 werd verzoeker ambtshalve geschrapt uit de bevolkingsregisters.

1.5. Op 23 december 2016 werd verzoeker door de correctionele rechtbank van Brugge bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 jaar en een geldboete van 400 euro (maal opdecimen) wegens deelname aan enige activiteit van een terroristische groep. Bij arrest van het hof van beroep van Gent van 13 december 2017 werd het beroep tegen het verstekvonnis onontvankelijk verklaard omdat het laattijdig werd ingediend.

1.6. Op 10 maart 2017 werd verzoeker aangehouden en opgesloten in de gevangenis van Lantin.

1.7. Op 13 maart 2017 nam de verwerende partij een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Tegen deze beslissing werd geen beroep ingediend.

1.8. Op 19 september 2017 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

1.9. Op 3 oktober 2017 stelde de Veiligheid van de Staat een nota op betreffende verzoeker.

1.10. Op 26 februari 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CG) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. In deze beslissing werd een niet-terugleidingsclausule (NTC) naar de Russische Federatie opgenomen. Op 29 april 2020 liet de CG aan de verwerende partij weten dat deze NTC-clausule blijft gehandhaafd.

1.11. Op 23 april 2020 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, dit opnieuw in functie van zijn minderjarig kind, H.A.

1.12. Op 17 juni 2020 velde de strafuitvoeringsrechtbank een vonnis betreffende verzoeker.

1.13. Op 3 juli 2020 stelde het Orgaan voor de Coördinatie en Analyse van de Dreiging (hierna: het OCAD) een dreigingsevaluatie op voor verzoeker.

1.14. Op 23 juli 2020 nam de verwerende partij de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Dit is de thans bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

[...]

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23.04.2020 werd ingediend door:

Naam: [A.]

Voorna(a)m(en): [A.]

Nationaliteit: Russische Federatie

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [G.]

(...)

ALIAS: [K.L.], geboren op [...] te [P.] in Tsjechoslovakije, onderdaan van de Tsjechische Republiek

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn minderjarig kind, [A.H.] [...] van Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980.

Overwegende dat betrokkene op 23.12.2016 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank te Brugge tot een gevangenisstraf van 5 jaar en een geldboete van 400 euro (maal opdecimen) voor deelname aan de activiteit van een terroristische groep en voor de vervaardiging, herstelling, handel (invoer, uitvoer, verkoop, overdracht,...), het voorhanden hebben van / het opslaan zonder vergunning/inschrijving van verboden wapen(s).

Betrokkene heeft deelgenomen aan enige activiteit van een terroristische groep, zijnde een gestructureerde vereniging van meer dan twee personen die sinds enige tijd bestaat en die in onderling overleg optreedt om terroristische misdrijven te plegen, als bedoeld in artikel 137 strafwetboek, zij het ook door het verstrekken van gegevens of materiële middelen aan een terroristische groep of door het in enigerlei vorm financieren van enige activiteit van een terroristische groep. Concreet is betrokkene van Tsjetjeense origine en behoorde hij tot een groep Tsjetsjenen uit de regio Oostende die gekend stonden voor het ronselen van Syriëstrijders, alsook de logistieke steun aan de strijd aldaar. Uit het vonnis dd. 23.12.20161 blijkt dat betrokkene naar is Syrië gereisd om zich daar aan te sluiten bij een terroristische groepering en hij zich heeft beziggehouden met de inzameling en verzending van gelden voor deze terroristische groepering. Terroristische groeperingen zijn in grote mate afhankelijk van dit soort van initiatieven en zonder de instroom van gelden, zoals georganiseerd door betrokkene, zouden zij niet of slechts met sterk verminderde capaciteit kunnen opereren. Betrokkene draagt dan ook een verpletterende verantwoordelijkheid in het verder bestendigen van het conflict in Syrië en Irak. De rechtbank tilde zeer zwaar aan het soort van handelingen die door betrokkene zijn gesteld en wees bij de straftoemeting op de aard, de extreme ernst van de feiten en de omstandigheden waarin deze werden gepleegd alsook op de manifeste afwezigheid in hoofde van betrokkene van eerbied voor normen en voor andermans fysieke integriteit.

Verder blijkt er sprake van inbreuk op de artikelen 3, §1, 9°, 8 en 23 van de wet van 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens, een verboden wapen te hebben vervoerd, opgeslagen, voorhanden te hebben gehad ofte hebben gedragen, zijnde: het bezit van een stroomstootwapen, te Oostende op 8 juni 2015 (FD.36.98.353/2015). Betrokkene werd voor bovenstaande feiten opgesloten in de gevangenis op 10.03.2017.

Bovendien werden nog verschillende PV's opgesteld ter zijnen laste: BG.21.F1/51213718 inzake het gebruik van valse en vervalste geschriften, BG.21.F1/51213718 inzake schriftvervalsing, BG.21.F1/51213718 inzake Aanmatiging - andere. Deze werden opgesteld naar aanleiding van een Tsjechisch paspoort van betrokkene, onder de identiteit '[K.L.]' ° [...] dat aangetroffen werd in de gevangenis en in beslag genomen werd. Uit de fiche 'technische vaststellingen' dd. 04/10/2018 van de Federale politie bleek het om een vervalst paspoort te gaan. Tijdens een interview met DVZ op 03/09/2018 verklaarde hij dat [A.A.] een valse identiteit is, en dat het Russische document dat hij gebruikte eveneens een vals document was. Het Consulaat van Tsjechië bevestigde op 01/04/2020 dat het paspoort onder de identiteit '[K.L.]' een gestolen paspoort betreft.

Op 31/10/2017 stelde de Veiligheid van de Staat een nota betreffende betrokkene op waarin aangehaald wordt dat betrokkene beschouwd wordt als een FTF categorie3 en sedert 10/03/2017 in de gevangenis verblijft, omwille van zijn afreis naar Syrië om een terroristische groepering te vervoegen en zich bezig houden met het verzamelen en verzenden ten voordele van deze terroristische organisatie. Op 03/07/2019 meldde de VSSE over geen verdere informatie te beschikken.

Op 03/07/2020 stelde het Orgaan voor de Coördinatie en Analyse van de Dreiging(hierna het OCAD) een dreigingsevaluatie op voor betrokkene.

Uit de dreigingsevaluatie van OCAD blijkt dat zij betrokkene inschalen als niveau 2 inzake terrorisme en extremisme. Het OCAD verwijst hiervoor naar de feiten waarvoor hij veroordeeld werd, namelijk zijn afreis naar Syrië om een terroristische groepering te vervoegen en het verzamelen van geld om hen te steunen. Op vlak van ideologie stelt het OCAD dat zijn connecties in kringen van gekende extremisten uit het Tsjetsjeense milieu en zijn afreis naar Syrië duiden op een steun voor terroristische organisaties, in de periode 2014-2015. Na zijn terugkeer hield hij zich bezig met financiering en logistieke steun voor Tsjetsjeense strijders in Syrië, wat eveneens wijst op ideologische sympathie, op zijn minst voor dergelijke ideologieën. Sinds zijn verblijf in de gevangenis doet hij duidelijk pogingen om zich te integreren en lijkt hij afstand te nemen van IS en radicaal gedachtegoed. Op vlak van sociale contacten kon worden vastgesteld dat hij contacten had met andere geradicaliseerde personen door zijn deelname aan de gewapende jihad. In detentie gedraagt hij zich rustig, beleefd en volgzaam. Hij heeft contact met zijn familie, verder wordt hij goed opgevolgd door de deradicaliseringsofficier. Op vlak van intentie kon worden vastgesteld dat er duidelijke intenties waren tot steun aan de gewapende jihad en extremistisch engagement door zijn contacten met andere geradicaliseerde personen. Volgens zijn verklaringen zouden deze eerder politiek geïnspireerd en minder vanuit zijn geloof. Actueel zijn er geen indicaties dat betrokkene nog véél extremistisch engagement vertoont. Op het vlak van daden en capaciteiten kan worden gewezen op het feit dat hij in Syrië/Irak geïntegreerd was in een terroristische

organisatie. Ook terug in België bleef hij hand- en spandiensten verrichten voor terroristische netwerken. Er zijn géén directe indicaties dat betrokkene zelf fysiek geweld heeft gebruikt in SYRIE, al valt dit niet uit te sluiten. Er werden geen vaststellingen gedaan inzake psychologische problematieken, zijn onzekere verblijfssituatie kan voor een stressfactor zorgen.

Het mag dan ook aangenomen worden dat iemand die zo recent nog veroordeeld werd wegens deelname aan enige activiteit van een terroristische groep en daar heden nog voor in strafuitvoering is, alsook tijdens het uitzitten van dien straf leugenachtige verklaringen aflegde en over vervalste documenten beschikte, dat hij een reëel gevaar vormt voor de samenleving.

Uit het geheel van het administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat overeenkomstig artikel 43, §1, 2° van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 het verblijfsrecht van betrokkene dient geweigerd te worden. Op grond van het administratief dossier wordt geconcludeerd dat dit een noodzakelijke beslissing is ter bescherming van de nationale veiligheid daar het gedrag van betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Vooreerst vormen terroristische handelingen een van de meest ernstige schendingen van de universele waarden van menselijke waardigheid, vrijheid, gelijkheid en solidariteit, en de genieting van de mensenrechten en de fundamentele vrijheden, alsmede een van de meest ernstige aanvallen op de beginselen van democratie en de rechtsstaat waarop de Europese Unie is gebaseerd.

Het leidt geen twijfel dat betrokkene sympathie had voor een radicaal islamitisch gedachtegoed. Personen die gerekend kunnen worden tot deze radicaalislamitische stroming plaatsen zich nadrukkelijk buiten en tegenover de democratische rechtsorde. Uit het strafdossier blijkt dat hij heeft deelgenomen aan enige activiteit van een terroristische groep, zijnde “Jaish al Muhajireen wal Ansar”. Deze groepering is een onderdeel van de gewelddadige salafistische beweging. Zij streven met geweld naar de volgens hen zuivere leer van de islam. Zij binden de gewelddadige strijd aan met alle ongelovigen (kuffar) en hieronder vallen eveneens de Sjiiitische moslims. Het uiteindelijke doel van de organisatie bestaat uit het gewelddadig omverwerpen van de bestaande staatsstructuren om in de plaats ervan een totalitaire islamitische staat, het kalifaat, te vestigen waar de sharia wordt toegepast. De organisatie is van oordeel dat democratie, rechtsstaat en mensenrechten niet verzoenbaar zijn met de sharia die gebaseerd is op de enige goddelijke leer. In dat opzicht wordt elk internationaal verdrag inzake de mensenrechten of het internationaal humanitair recht verworpen

Uit het misdrijf dat betrokkene gepleegd heeft, blijkt dat hij de kernwaarden en vrijheden waarop de Belgische rechtsstaat is gebaseerd niet respecteert. Hij deelt de fundamentele waarden van de Belgische samenleving duidelijk niet, zijn daden getuigen van een gebrek aan respect voor de waardigheid en gelijkwaardigheid van ieder individu. Hij had sympathie voor een radicaal islamitisch gedachtegoed, en verleende steun aan een gewelddadige organisatie die ideeën verkondigde die totaal haaks staan op de democratische waarden. Door zijn daden heeft hij steun verleend aan de voortzetting van een van de meest barbaarse conflicten die woedde. De oorlog die hij zowel financieel als materieel steunde, heeft vele onschuldige burgers om het leven gebracht.

Ten tweede komt uit het persoonlijk handelen van betrokkene een voor de maatschappij gevaarlijke ingesteldheid naar voren. Zijn gedragingen getuigen van een immorele, onbetrouwbare en een oneerlijke ingesteldheid. Hij deinsde er niet voor terug om valse verklaringen af te leggen en valse documenten te gebruiken ten einde de Belgische overheid te misleiden. Uit het misdrijf dat betrokkene gepleegd heeft, blijkt dat hij de kernwaarden en vrijheden waarop de Belgische rechtsstaat is gebaseerd niet respecteert. Betrokkene deelt de fundamentele waarden van de Belgische samenleving duidelijk niet, zijn daden getuigen van een gebrek aan respect voor de waardigheid en gelijkwaardigheid van ieder individu. Er liggen thans geen elementen voor waaruit zou blijken dat betrokkene het radicaal islamitisch gedachtegoed vaarwel zei en de kans dat hij de activiteiten waarvoor hij veroordeeld werd zou verder zetten na zijn vrijstelling, valt niet uit te sluiten. Uit de bevraging van de penitentiaire administratie dd. 03/07/2020 blijkt dat betrokkene de laatste maanden weinig problemen stelt in Brugge. Hij werkt aan zijn reclasseringsplan met uitgangen toegekend door de Strafvtoeringsrechtbank m.o.o. het bekomen van een beperkte detentie. Deze verlopen zonder noemenswaardige incidenten. Hij lijkt zijn kansen met beide handen te grijpen en investeert zich volop in allerlei activiteiten, werkt in de gevangenis en gaat op zoek naar een adequate tijdsinvulling buiten de muren. Vanuit de gevangenis ziet men geen verontrustende signalen i.k.v. de evaluatie radicalisering of extremisme. De evolutie die betrokkene doormaakt is zeer positief te noemen. Hij krijgt hierbij de steun van zijn naasten, de PSD, de

deradicaliseringsconsulenten van de Vlaamse Gemeenschap en Groep Intro. Dat er heden geen verontrustende signalen merkbaar zijn i.k.v. de evaluatie radicalisering of extremisme en dat betrokkene evolutie heden positief te noemen lijkt en dat hij hierin doorallerhande instanties en consulenten in wordt ondersteund, veegt de veroordeling en gepleegde feiten niet zomaar van tafel. Tot slot is betrokkene nog steeds bezig met zijn strafuitvoering, hij werkt aan zijn reclasseringsplan met uitgang toegekend door de Strafvueroeringsrechtbank m.o.o. het bekomen van een beperkte detentie. Van strafeinde is nog geen sprake.

Het feit dat betrokkene heden het fiat kreeg toe te werken naar een beperkte detentie en daartoe uitgangsvergunning toegekend kreeg bij vonnis van 17.06.2020 door de Strafvueroeringsrechtbank doet geen afbreuk aan het feit dat er een reëel risico is dat betrokkene ook in de toekomst opnieuw de openbare orde zou kunnen schaden en niet uitgesloten kan worden. Het vonnis dd. 17/06/2020 betreft nog steeds een uitstel van de aanvraag om beperkte detentie en de toekenning van de drie uitgangsvergunningen met strikte voorwaarden die betrokkene dient na te leven.

Bovendien is betrokkene heden nog gedetineerd en wordt zodoende ook strikt opgevolgd. Er kan dus niet worden uitgesloten dat hij zich alleen gedeisd houdt omwille van de strikte opvolging en met oog op het bekomen van de beperkte detentie en later eventueel een voorwaardelijke invrijheidstelling. Het is dan ook in zijn eigen belang om mee te werken met en zich positief te gedragen ten opzichte van de diensten die hem begeleiden en ondersteunen. Het dient ook te worden opgemerkt dat OCAD betrokkene nog steeds een niveau 2 toekent inzake extremisme en terrorisme, zelfs al is betrokkene in detentie waardoor zijn bewegingsvrijheid en activiteiten beperkt zijn.

Het bestaan van een reëel risico op herhaling van strafbare feiten volstaat om in het kader van het verblijfscontentieux op kennelijk redelijke wijze een actuele bedreiging voor de openbare orde te hebben. De hierboven vermelde elementen tonen duidelijk aan dat betrokkene een ernstige bedreiging en ernstig gevaar vormt voor de samenleving en tonen duidelijk aan dat er voldoende ernstige en actuele redenen van openbare orde en nationale veiligheid zijn die een weigering van het verblijfsrecht aan betrokkene rechtvaardigen.

Overeenkomstig art.43, §2 van de wet van 15.12.1980 dient bij het overwegen van deze beslissing, rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin betrokkene bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Gezien het voorgaande wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Doch werd er bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 8 EVRM.

Betrokkene is gezamenlijk gevestigd geweest van 03.09.2013 tot 11.04.2016 (voorstel AA niet gekend) met [A.T.] van Belgische nationaliteit en hun gezamenlijke kinderen [H.] en [H.]. Gezien betrokkene de feiten van openbare orde heeft gepleegd tussen 01/01/ 2013 en 08/06/2015 was betrokkene reeds gezamenlijk gevestigd met mevr. [A.]. Referentiepersoon werd geboren op 04.04.2013, haar zusje op 10.03.2015. Betrokkene was dus reeds een gezinsleven aan het opbouwen in België, maar dat heeft hem er niet van weerhouden om dergelijke feiten van openbare orde te plegen. Bovendien weerhield zijn gezin hem er evenmin van om twee jaar onder te duiken in Duitsland, zonder dat er enig contact was tussen hem en mevrouw of de kinderen. Er worden weliswaar enkele foto's voorgelegd en een bezoekerslijst van mevr. [A.] en hun kinderen, toch is het opmerkelijk dat betrokkene sinds 23.04.2020 domicilie koos [...] in Brugge, daar waar zijn kinderen op een ander adres verblijven met hun moeder. Uit het dossier blijkt niet waarom deze keuze werd gemaakt. Het zou logisch lijken dat hij zich bij zijn kinderen en partner zou willen vestigen en zo mee zou willen draaien in het gezin en zijn vaderrol ten volle na al die jaren zou willen opnemen. Evenmin kan blijken dat hij sindsdien contacten onderhoudt. Gelet dit toch een essentieel element uitmaakt en een veranderde situatie uitmaakt, zou mogen verwacht worden dat daaromtrent inlichtingen worden verschaft door betrokkene of zijn raadsman.

Ook al wordt betrokkene heden voorbereid op een integratie in de maatschappij en kreeg hij uitgangsvergunningen toegekend met oog op het bekomen van beperkte detentie, doch wordt er nog steeds niet aangetoond dat er onoverkomelijke hinderpalen zouden zijn die de voortzetting van het gezinsleven van betrokkene in zijn land van herkomst of elders zouden verhinderen, evenmin blijkt dat

hij zijn gezinsleven enkel in België verder zou kunnen zetten. Vooreerst dient gewezen te worden op het gegeven dat betrokkene tot op heden gedetineerd is, en dat hij op 23.04.2020 een ander adres koos om zich op te domiciliëren. Er is dus geen sprake van gezamenlijke vestiging. Het feit dat zijn partner en zijn kinderen niet gedwongen kunnen worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zouden kunnen volgen naar zijn (en ook haar) land van herkomst of elders, voor zover zij wel degelijk in de toekomst samen onder één dak een gezin zouden willen vormen. Mevr. [A.] groeide de eerste 12 jaar van haar leven op in Rusland en ontving er dus wellicht scholing. Er kan dan ook verondersteld worden dat zij (minstens) enige kennis van het Russisch en/of Tsjetsjeens heeft of toch minstens dat haar vroegere kennis van de taal, haar zou kunnen helpen bij het zich weer eigen maken van de taal. Bovendien is het niet onredelijk aan te nemen dat zij op de hoogte was van betrokkene's sympathieën voor "Jaish al Muhajireen wal Ansar", zeker gelet betrokkene bij verstek veroordeeld werd in 2016, hij op 10.03.2017 aangehouden werd, hij twee jaar voor de aanhouding klaarblijkelijk ondergedoken leefde, en mevrouw beviel van hun tweede kind op 10.03.2015. De kans is dus groot dat zij alleen beviel.

De kinderen van betrokkene zijn nog jong en in het algemeen kan gesteld worden dat jonge kinderen zich makkelijker aan kunnen passen aan nieuwe situaties. Het feit dat de kinderen in België geboren werden, is op zichzelf geen reden om aan te nemen dat zij zich niet zouden kunnen aanpassen in het land van herkomst van hun ouders dan wel een derde land. Uit het administratief dossier komt niet naar voor dat de kinderen nood zouden hebben aan gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die elders niet te vinden zou zijn. Niets sluit dus uit dat zij eventueel niet elders hun schoolopleiding zouden kunnen verderzetten

Hoe dan ook, betrokkene's kinderen en hun moeder worden geenszins verplicht België te verlaten, zij kunnen er uiteraard ook voor kiezen in België te blijven en contact met hem onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, zoals zij wellicht heden ook dienen te doen gelet op de detentie van betrokkene en de plannen om zich elders in Brugge te vestigen in plaats van onder hetzelfde dak als het gezin. Uit niks blijkt dat er geen contact via telefoon en internet mogelijk zou kunnen zijn. Evenmin liggen stukken voor waaruit blijkt dat de kinderen en hun moeder, die allen de Belgische nationaliteit hebben en het land dus vrijelijk kunnen in- en uitreizen, niet zouden kunnen komen bezoeken daar waar betrokkene zich zou vestigen. Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde is superieur aan de gezinsbelangen die betrokkene kan doen gelden.

Hoe dan ook, volgens artikel 8, tweede lid, EVRM wordt een inmenging in het privé-, familie- en gezinsleven toegestaan wanneer deze bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Welnu, uit de belangenafweging blijkt dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die u door uw persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid zwaarder weegt dan de persoonlijke en gezinsbelangen die betrokkene eventueel zou kunnen doen gelden.

Wat de duur van verblijf op het grondgebied betreft is betrokkene sinds april 2011 in België. Voor de volledigheid wordt opgemerkt dat dat zeker en vast niet steeds in legaal verblijf was. Betrokkene heeft via een aanvraag gezinshereniging in 2013 reeds een recht op verblijf bekomen. Dit diende evenwel te worden beëindigd op 13/03/2017. Er dient eveneens opgemerkt te worden dat betrokkene ten gevolge van de gepleegde feiten eveneens op 26/02/2018 de vluchtelingenstatus geweigerd werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS). Deze beslissing gaat gepaard met een niet-terugleidingsclausule naar Rusland. Dewelke op 29/04/2020 bevestigd werd door het CGVS. Er kunnen geen rechten geput worden uit illegaal verblijf noch uit aanvragen die geen positief einde hebben gekend of aan verblijfsrecht waaraan een einde diende gesteld te worden.

Wat betrokkene's economische situatie betreft, dient opgemerkt te worden dat uit niets blijkt dat hij zich op economisch vlak reeds heeft geïntegreerd.

Van een socio-culturele integratie in België is allerminst sprake. Betrokkene mag dan wel geïntegreerd geweest zijn in bepaalde middens in België, dat gaat hier echter eerder om middens die de Belgische maatschappij de rug hebben toegekeerd. Betrokkene stelt zich met zijn denkbeelden, contacten en daden afwijzend op tegenover de sociale-culturele waarden van België. Het niet respecteren van de

strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Vandaar dat dit ook geen te weerhouden element is. Wat betreft betrokkene's leeftijd is het redelijk te stellen dat hij nog jong genoeg is om zich aan te passen aan nieuwe levensomstandigheden en een nieuwe omgeving. Hij is meerderjarig, maar niet van hoge leeftijd waardoor zijn leeftijd op zich niet voldoende reden vormt om de beslissing tot weigering niet te kunnen nemen. Wat betreft de medische toestand blijkt niet uit het administratief dossier dat er medische beletsels zouden zijn waarmee rekening moet worden gehouden.

Gezien het geheel aan bovenstaande opmerkingen wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene."

2. Over de rechtspleging

Op 2 december 2020 verzond de verzoekende partij per faxbericht een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, van 17 maart 2020 naar de Raad. Hieruit blijkt dat het parket verzoeker vervolgde voor het "gebruik van vervalste authentieke en openbare geschriften door particulieren (...) - nagemaakte of vervalste geschriften of geschriften met nagemaakte of vervalste handtekeningen met bedrieglijk opzet of met het oogmerk om te schaden, gebruik te hebben gemaakt van een vals en authentiek en openbaar geschrift, waarvan hij wist dat de valsheid gepleegd werd door namaking of vervalsing van het geschrift of handtekening, namelijk een vervalst Tsjechisch paspoort n° op naam van K.L. te Brugge in de periode van 3 september 2018 tot en met 4 oktober 2018" alsook voor "valse naamdracht in het openbaar een naam te hebben aangenomen, die hem niet toekomt, te weten K.L. in de periode van 3 september 2018 tot en met 4 oktober 2018." De rechtbank achtte beide tenlasteleggingen niet bewezen en sprak verzoeker vrij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel werpt verzoeker op:

- *SCHENDING VAN ART. 40TER J. 43 VAN DE VREEMDELINGENWET;*
- *SCHENDING VAN ART. 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN J. ART. 62 VAN DE VREEMDELINGENWET;*
- *SCHENDING VAN ART. 8 EVRM;*
- *SCHENDING VAN DE ZORGVULDIGHEIDSPlicht;"*.

Hij betoogt als volgt:

"De bestreden beslissing steunt zich op art. 43, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet hetwelk de mogelijkheid biedt aan verweerster het verblijf te weigeren omwille van redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

Waar verweerster dergelijke redenen zou inroepen om een weigeringsbeslissing te nemen, ontslaat dit verweerster echter niet van het doorvoeren van een individueel onderzoek conform art. 43, §2 Vw. alsook conform art. 8 EVRM.

Te meer nu wat betreft de interne wetgeving het art. 43, §2 Vw. de verplichting aan het bestuur oplegt om bij het nemen van een weigeringsbeslissing op grond van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid vervolgens in elk geval rekening te houden met de volgende, cumulatieve, elementen:

- *De duur van verblijf van de unieburger of diens familielid in het Rijk;*
- *De leeftijd van de aanvrager;*
- *De gezondheidstoestand van de aanvrager;*
- *De gezinssituatie van de aanvrager;*
- *De economische situatie van de aanvrager;*
- *De sociale en culturele integratie in het Rijk;*
- *De mate waarin er bindingen zijn met het land van oorsprong.*

Verweerster betwist in feite niet dat zij dient te voldoen aan art. 43, §2 Vw.. Evenmin wordt in feite in twijfel getrokken dat het art. 8 EVRM in deze wel degelijk van toepassing is.

In het licht van art. 8 EVRM wordt bij de belangenafweging die alsdan eveneens dient doorgevoerd te worden, hetgeen evenmin in feite wordt betwist door de verwerende partij, vereist dat een zorgvuldig onderzoek naar alle relevante feiten en omstandigheden zal gebeuren alsook een billijke belangenafweging (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, TandaMuzinga/Frankrijk, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt voorts aangaande art. 8 EVRM dat waar een wettelijke basis voorhanden zou zijn, een inmenging noodzakelijk zou kunnen worden geacht in een democratische samenleving doch overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, een aantal criteria werden geformuleerd die nationale overheden in het treffen van een billijke belangenafweging moeten opnemen, met name de zgn. Boultif/Üner criteria (EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 141). In het arrest Emre (EHRM 22 mei 2008, Emre/Zwitserland, § 71) werden daar nog twee overwegingen aan toegevoegd.

- de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- de duur van het verblijf in het gastland;
- het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokkene tijdens die periode;
- de nationaliteit van alle betrokkenen;
- de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen;
- van een daadwerkelijk gezinsleven;
- de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband;
- de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- de ernst van de moeilijkheden die de (huwelijks)partner zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarnaar deze wordt uitgewezen;
- het belang en het welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;
- de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst;
- de specifieke omstandigheden van de zaak;
- het voorlopige of definitieve karakter van het inreisverbod.

Het feit dat verweerster zich steunt op de reden onder art. 43, §1, 2° Vw. ontslaat verweerster echter evenmin van de verplichting om bij de beoordeling van de cumulatieve elementen onder art. 43, §2 Vw. daarbij te voldoen aan de verplichtingen volgende uit de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht (RvV nr. 200 119 van 22 februari 2018) én dit voor elk van de cumulatief opgelegde elementen volgende uit art. 43, §2 Vw. (RvV 4 mei 2018 nr. 203 547).

Dit houdt in dat verweerster bij de actuele, individuele beoordeling van de elementen die zij cumulatief in rekening dient te brengen volgens art. 43, §1, 2° Vw. j. art. 8 EVRM zij niet enkel elk cumulatief toe te passen element van formele motivering dient te voorzien inzake de manier, of en hoe dit in rekening werd gebracht, maar dat zij bij deze formele motivering vervolgens ook op afdoende wijze dient te motiveren en zich dient te steunen op de correcte gegevens.

Met name volgt uit art. 62 Vw. j. art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen dat dit zal inhouden dat het bestuur zich op de juiste feitelijke en juridische gegevens steunt en dat deze uit de bestreden beslissing zelf dienen te blijken (RvS 25 november 2014, nr. 229.301).

Ditzelfde geldt voor de vooropgestelde criteria onder art. 8 EVRM. Er moet blijken dat daarbij alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar en op juiste wijze werden betrokken.

Het gegeven dat het voor verweerster om gevoelige zaken gaat, ontslaat haar op administratief vlak niet van het gegeven dat indien zaken weergeeft in een bestreden beslissing of zich er op steunt, om deze zaken op een juiste en correcte wijze te betrekken.

Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Ook de zorgvuldigheidsplicht legt op dat de beslissingen op een zorgvuldige wijze dienen voorbereid te worden en dienen te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Bij beslissingen die aan dit alles niet voldoen, gaat de overheid haar beoordelingsmarge te buiten waardoor zij onder meer art. 8 EVRM schendt.

Welnu, bij de verplichte beoordeling van het element van de gezinssituatie, inzonderheid de band met de kinderen, hun belang en de moeilijkheden die zijn zouden ondervinden steunt verweerster zich in de belangenafweging hoofdzakelijk op het feit dat zij in twijfel trekt dat vader zich daadwerkelijk bij zijn gezin wenst te vestigen nu hij ervoor kiest om op een ander adres te worden ingeschreven (Hoogstraat 9 te Brugge).

Dit is de primordiale en doorslaggevende beweegreden van verweerster in haar motivering rond bovenstaande belangenafweging.

Verweerster stelt zelf dat dit voor haar “essentieel” is in de beoordeling van het dossier.

Verweerster stelt immers:

“dat betrokkene sinds 23.04.2020 domicilie koos te [...] Brugge, daar waar zijn kinderen op een ander adres verblijven met hun moeder. Uit het dossier blijkt niet waarom die keuze werd gemaakt. Het zou logisch lijken dat hij zich bij zijn kinderen en partner zou willen vestigen en zo mee zou willen draaien in het gezin en zijn vaderrol ten volle na al die jaren zou willen opnemen. Evenmin kan blijken dat hij sindsdien contacten onderhoudt. Gelet dit toch een essentieel element uitmaakt en een veranderde situatie uitmaakt, zou mogen verwacht worden dat daaromtrent inlichtingen werden verschaft door betrokkene of zijn raadsman.” (stuk 1).

Het mag dan ook verwacht worden dat bij dergelijke door verweerster zelf aangegeven essentiële zaken in haar beoordeling, zorgvuldig te werk wordt gegaan.

Indien zulks dan ook gestoeld is op een compleet verkeerde feitenvinding, wordt het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht, art. 43 §2 Vw. en art. 8 EVRM dan ook hoe dan ook geschonden en kan de huidige bestreden beslissing zoals heden bestaande en geformuleerd op administratief vlak niet gehandhaafd worden.

Een beslissing die gesteund is op een verkeerde feitenvinding waar dit door verweerster trouwens zelf als essentieel wordt aangemerkt en alsdan de verkeerde veronderstellingen daaruit worden getrokken om één van de verplicht te toetsen cumulatieve voorwaarden (volgende uit art. 8 EVRM en art. 43, §2 Vw.) van motivatie te voorzien dient te worden vernietigd.

Het is immers weliswaar zo dat men zich niet in de plaats mag stellen van de beoordeling van het bestuur, maar dat men die beoordeling wel dient te onderwerpen aan een controle of deze beoordeling zich stoelt op een correcte feitenvinding.

Welnu, vooreerst is het merkwaardig en onjuist dat “evenmin zou blijken dat sindsdien contacten worden onderhouden. Gelet dit toch een essentieel element uitmaakt”.

De bijlage 19ter maakt uitdrukkelijk melding van de bewijzen van de wel zeer regelmatige contacten en bezoeken (7 blz lang alleen al in 2019) alsook het voorleggen van attest van de begeleidster in het programma van de overheid waarin dit onder meer duidelijk staat.

Eveneens blijkt uit het eerste deel van de bestreden beslissing dat verweerster daarenboven kennis heeft en zicht tevens steunt op de verslagen inzake het strafuitvoeringsdossier (“steun van zijn naasten”; “vonnis van 17.06.2020 door de strafuitvoeringsrechtbank”, stuk 1), alsook van de beslissing van de strafuitvoeringsrechtbank, waarin staat: “Zijn partner en 2 dochters zijn de belangrijkste steunfiguren in zijn leven. Hij focust op een toekomst in België, waarbij hij zijn taak als vader ten volle kan opnemen”, alsook het volledig administratief dossier van de penitentiaire administratie (zie ook stuk 1 met verwijzing naar de penitentiaire administratie).

Op dezelfde wijze is onderstaande volledig foutief en tegen het dossier in:

“dat betrokkene sinds 23.04.2020 domicilie koos te [...] Brugge, daar waar zijn kinderen op een ander adres verblijven met hun moeder. Uit het dossier blijkt niet waarom die keuze werd gemaakt. Het zou logisch lijken dat hij zich bij zijn kinderen en partner zou willen vestigen en zo mee zou willen draaien in het gezin en zijn vaderrol ten volle na al die jaren zou willen opnemen. Evenmin kan blijken dat hij sindsdien contacten onderhoudt. Gelet dit toch een essentieel element uitmaakt.”

Niet enkel volgt rechtstreeks uit art. 52 van het Vreemdelingenbesluit dat op de plaats van het verblijf (zijnde de fysieke plaats in een gemeente waar men kan worden aangetroffen) dient ingeschreven te worden (hetwelk hier dus de [...] te Brugge de facto is) volgt uit de regelgeving op de registers van de burgerlijke stand vervolgens dat voor bovenstaand adres het adres van het plaatselijke ocmw dient ingegeven te worden (d.i. [...] te Brugge), ook is dit overigens op instructie gebeurd vanwege verweerster zelf aan de stad Oostende en de stad Brugge in, nota bene rechtstreeks, contact met de partner van verzoeker.

Het e-mailverkeer daaromtrent wordt voorgelegd (stuk 3):

“Mijn naam is [T.A.] en ik had recentelijk contact met stad Oostende omtrent de opstart van de procedure gezinshereniging voor mijn partner [A.A.].

Ikzelf ben woonachtig in Oostende, maar zij vertelden mij dat, gezien mijn partner ambtswege geschrapt was en momenteel in de gevangenis van Brugge verblijft, ik de aanvraag bij jullie dien in te dienen. Gezien de huidige coronamaatregelen gaven ze aan dat ik alle documenten per mail aan jullie dienst diende over te maken (...)

(...)

Hieronder onze eerdere vraag van eind vorig jaar en het recente antwoord van attaché, Algemene Directie DVZ; Directie Toegang en Verblijf; Dienst ondersteuning externe partners.

Ook hier terug duidelijk duiding van dat dit in Brugge moet gebeuren. Ondertussen is Coronamaatregel wel bijgekomen en is de onderrichting naar online (...)

*Van: CTL [mailto:ctl@ibz.fgov.be]
Verzonden: vrijdag 27 maart 2020 9:06
Aan: Tania Neiryneck; GH Verblijf40
CC: Salmon Geert
Onderwerp: RE: [A.A.] - nationaal nummer [...]*

- Indien betrokkene voor zijn detentie ingeschreven stond op adres waar er nog een familiale cel bestaat dan kan dit in die gemeente en dan kan hij ingeschreven worden op dit adres met een tijdelijke afwezigheid naar de gevangenis. De bijlage 19ter kan opgesteld worden, er kan evenwel geen AI opgesteld worden gezien dit enkel aan betrokkene zelf kan meegegeven worden en niet aan een mandataris.

- Indien betrokkene voor zijn detentie niet ingeschreven stond dan dient de aanvraag te gebeuren (per bijzondere volmacht) in de gemeente van de gevangenis, hij kan dan conform de bevolkings-onderrichtingen ingeschreven worden op referentieadres van het OCMW van die gemeente. Hier dus ook weer opstelling bijlage 19ter maar geen AI.

Gezien betrokkene hieronder reeds lang afgevoerd was van ambtswege lijkt hij niet in de eerste categorie te vallen (...)

Het moge wezen, dat zelfs indien een beslissing gestoeld is op de nationale veiligheid, dit verweerster geen vrijgeleide geeft om de verplichte onderdelen die zij in rekening dient te brengen aan een onjuiste beoordeling te onderwerpen.

Wanneer dit op één van de verplichte onderdelen wel zo is, dan dringt de vernietiging zich op.

Te meer het een essentieel onderdeel blijkt uit te maken van de beoordeling rond de gezins- en familiale situatie niet enkel in het licht van art. 43, §2 Vw. maar te meer in het licht van art. 8 EVRM.

Daarenboven blijkt ook geenszins hoe, of en op welke manier verweerster nu precies rekening heeft gehouden met een aantal andere zaken die haar wel degelijk gekend zijn vanuit het dossier en die eveneens in rekening dienen gebracht te worden in het globale individueel onderzoek dan wel de belangenafweging, dan wel de verplichte cumulatieve elementen volgende uit art. 43, §2 Vw: de gekende ongelukkige jeugd van betrokkene, de totale afwezigheid van familiale banden ginds, de aanwezigheid hier van enkel nog de moeder van de partner van betrokkene (eveneens van Belgische nationaliteit), de enkele Belgische nationaliteit van de kinderen, het uitgebreid gespecialiseerd onderzoek met risicotaxatie waarbij duidelijk gesteld werd dat er afwezigheid is van enige negatieve indicaties (verweerster stelt in de bestreden beslissing nochtans zelf dat zij kennis heeft van het volledig dossier incl. vonnissen strafuitvoeringsrechtbank, penitentiaire administratie etc.), het ongelukkig correctioneel procedureverloop (zie arrest Hof van Beroep 2017) hetgeen wellicht een andere voorstelling van zaken kon ook geven, het feit dat het CGVS uitdrukkelijk stelde dat niet teruggekeerd kan worden naar het land van herkomst gezien er risico is voor feiten zoals in art. 48/3 j. 48/4 Vw., het risico dat daaruit dan ook voor de familieleden, de stukken rond de economische participatie en perspectieven, de gekende hartproblematiek van verzoeker, schoollopen hier van kinderen die Nederlands spreken en die hier zijn opgegroeid en altijd hebben geleefd, hun totale afwezigheid van band met herkomstland van hun vader, hun moeder die hier overigens ook is opgegroeid in het Nederlands en hier al bijna 20 jaar leeft, werk van de moeder, dit alles in combinatie met de onjuiste feitenvinding over de beoordeling van de band met vader (zie boven), etc.

Zoals de verwijzing in de bestreden beslissing van verweerster naar de bovenstaande verslagen en penitentiaire dossiers aangeeft, heeft verweerster o.a. door haar toegang hiertoe kennis van:

“Zijn moeder heeft hij amper gekend (...) Ook met hem had hij niet veel contact. Zijn vader zou een alcoholproblematiek hebben gehad. (...) Hij kijkt met een negatief gevoel terug naar zijn kindertijd (...) (zie dvz beslissing) (...) Betrokkene werd geconfronteerd met zowel geweld/repressie van de Tsjetsjeense als Russische veiligheidsdiensten (...) Hij heeft een zichtbare hoofdwonde, zijn hand was naar motoriek zwaar beschadigd en betrokkene had ook een hartproblematiek (...) De contacten met zijn familie zijn verbroken. (...) Op 18-jarige leeftijd ontvluchtte hij zijn land (...) Hij leerde zijn vrouw kennen (...) Zij woonde al 20 jaar in België en is goed geïntegreerd. Zij was met haar moeder destijds naar België gevlucht. De moeder woont te Oostende en werkt als poetshulp. (...) Het is ons niet bekend of hij een advocaat consulteerde in Lantin, pas in PC Brugge werd dit opgenomen (...) zodoende hielpen we hem bij de aanvraag van een pro deo (...) had het moeten ingediend worden bij het federaal parket en niet bij parket Brugge (...) de verzoeken werden onontvankelijk verklaard (...). Zijn er geen indicaties in welke vorm dan ook (...). Is er ook het gegeven dat hij de evoluties vernam van andere medeveroordeelden en zich wel eens durft vergelijken (...) dat dvz toch tijdelijk recht op verblijf gaf (...) De man heeft toch een medische geschiedenis (...) Er is in de gegevens sprake dat hij gaten had in de kleppen van het hart. Er is ook sprake van hemofilie (...) strafrechtelijke analyse: (...) is dit absoluut zeer beperkt (...). De rechtspleging verliep ook op verstek (...) Werkzaam is als kinderverzorgster (...) De kinderen volgen school te Oostende (...) het gezin krijgt steun van de moeder van [T.] die eveneens een jong kind nog heeft en in Oostende woont en werkt als poetsvrouw (...)”

“dat inzake artikel 43, § 2 van de vreemdelingenwet in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met de duur van zijn verblijf op het grondgebied, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn economische situatie en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Uit de belangenafweging in de bestreden beslissing blijkt inderdaad dat enkel rekening werd gehouden met verzoekers gebrek aan integratie in België en met zijn gezinsleven (...) wat in casu niet volstaat, nu uit de stukken van het administratief dossier inderdaad blijkt dat aan verzoeker in 2014 een F-kaart werd afgeleverd (die weliswaar inmiddels werd ingetrokken). Een schending van de materiële motiveringsplicht in het kader van artikel 43 van de vreemdelingenwet is aangetoond.” (RvV 4 mei 2018, nr. 203 547).

Daarenboven behoort het een beslissing van de overheid ook niet toe om ten aanzien van familieleden geheel eigen veronderstellingen te maken die op niets steunen enkel en alleen maar om een formele/materiële motivering te kunnen geven op elementen die in rekening moeten worden gebracht om de belangenafweging toch maar niet in het voordeel van het gezin te doen balanceren (zie: “er kan verondersteld worden”, “voor zover”, “het is niet onredelijk aan te nemen”, “de kans is”, “in het algemeen kan gesteld worden”, “wellicht ook heden dienen te doen (terwijl dit in strijd is met de voorgelegde documenten)”, enz.

Omwille van al deze redenen kan dan ook gesteld worden dat de bestreden beslissing de artikelen 40ter j. 43 j. 62 Vw. j. 8 EVRM schendt in combinatie met de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht en voor vernietiging in aanmerking komt.”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.3. De bestreden beslissing bevat duidelijk de juridische en feitelijke motieven waarop ze is gesteund. Ze verwijst naar de artikelen 43, §1, 2° en §2, en 40ter van de Vreemdelingenwet, naar artikel 8 van het EVRM en naar artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit). Ze verwijst naar verzoekers veroordeling voor deelname aan enige activiteit van een terroristische groep en zet die uiteen en verwijst naar processen-verbaal inzake het gebruik van valse en vervalste geschriften, schriftvervalsing en “aanmatiging-andere” waaruit blijkt dat verzoeker zich zou hebben voorgedaan als K.L., van Tsjechische nationaliteit. Tevens haalt de bestreden beslissing een nota aan van de Veiligheid van de Staat van 31 oktober 2017, een dreigingsevaluatie van het OCAD van 3 juli 2020, waarover in de voetnoten nadere toelichting wordt verstrekt, en concludeert ze uit het geheel van het administratief dossier, dat nader wordt toegelicht, dat de bestreden beslissing noodzakelijk is ter bescherming van de nationale veiligheid daar het gedrag van verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Ze verwijst daarbij naar de draagwijdte van terroristische handelingen en naar het gegeven dat uit het persoonlijk handelen van verzoeker een voor de maatschappij gevaarlijke ingesteldheid naar boven komt. Ze evalueert of verzoeker nog een actuele bedreiging vormt en maakt vervolgens afwegingen in het licht van artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM. Hierbij worden verzoekers persoonlijke en familiale belangen in kaart gebracht en afgewogen tegenover het algemeen belang.

3.4. Verzoeker toont niet aan dat de overwegingen die kunnen worden gelezen in de bestreden beslissing hem niet toelaten er zich op te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de minister bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.6. De toepasselijke nationale bepalingen kunnen worden opgelijst als volgt:

- artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet:

“§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° (...)

2° *de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.”*

- artikel 43, §1, 2° van de Vreemdelingenwet:

“§ 1.

De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren:

1° (...)

2° *om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.*”

- artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet:

“§ 2.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

- artikel 45 van de Vreemdelingenwet:

§ 1.

De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2.

De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd. (...)”.

3.7. De artikelen 43 en 45 van de Vreemdelingenwet werden respectievelijk vervangen door de artikelen 24 en 35 van de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de Vreemdelingenwet met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken. In de voorbereidende werken van de wet van 24 februari 2017 wordt uiteengezet dat “[er] in het bijzonder aangepaste maatregelen genomen [moeten] kunnen worden in gevallen van terrorisme, gevallen die met terrorisme verband houden, gewelddadige radicalisering en/of vrijheidsonderdrukking of andere vormen van zware criminaliteit.” (Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001*, p. 17).

De artikelen 43 en 45 van de Vreemdelingenwet vormen een omzetting van de artikelen 27 en 28 van de richtlijn 2004/38/EG (Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001*, p. 32 in fine en 34-37, zie ook bijlage, p. 138-143). Via artikel 40ter, §2 inleidende zin van de Vreemdelingenwet, zijn de artikelen 43 en 45 van de Vreemdelingenwet ook van toepassing op familieleden van een Belgische onderdaan. Er kan dan ook dienstig worden verwezen naar rechtspraak van het Hof van Justitie (hierna: HvJ) inzake voormelde bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG ook al betreft het in casu een familielid van een Belgische onderdaan.

Ondanks het onderscheid dat de wetgever maakt tussen categorieën van vreemdelingen, stelt de Raad vast dat ten aanzien van hen in de Vreemdelingenwet dezelfde begrippen “openbare orde” en “nationale veiligheid” worden gehanteerd. In de voorbereidende werken van de wet van 24 februari 2017 grijpt de wetgever zelf herhaaldelijk terug naar rechtspraak van het HvJ om deze begrippen nader te duiden en maakt hij hierbij geen onderscheid tussen categorieën van vreemdelingen. Uit deze voorbereidende werken blijkt dus dat deze begrippen voor iedereen op dezelfde wijze moeten worden geïnterpreteerd (Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001*).

Ook sommige richtlijnen inzake asiel, legale migratie en terugkeer bevatten bepalingen inzake openbare orde en nationale veiligheid. Uit de rechtspraak blijkt dat ook ten aanzien van deze richtlijnen het HvJ een analoge uitlegging hanteert van de begrippen die verband houden met openbare orde en nationale Veiligheid (zie bv. HvJ 11 juni 2015, C-554/13, Zh. en O.; HvJ 24 juni 2015, C-373/13, H.T.). De uitlegging van de begrippen 'openbare orde' en 'nationale veiligheid' blijft dus consistent doorheen de verschillende richtlijnen. Hoewel deze richtlijnen andere doelen nastreven en hoewel de lidstaten vrij blijven om de eisen van de openbare orde en de openbare veiligheid af te stemmen op hun nationale behoeften, die per lidstaat en per tijdsgewricht kunnen verschillen, meent het HvJ dat de omvang van de bescherming die een samenleving aan haar fundamentele belangen wenst te bieden, niet mag verschillen naargelang van de juridische status van de persoon die deze belangen schaadt (HvJ 24 juni 2013, C-373/13, H.T., pt. 77; Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 21).

3.8. Uit de hierboven weergegeven wetsbepalingen blijkt globaal dat een beslissing tot weigering van verblijf aan een familielid van een Belgische onderdaan omwille van redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid, niet om economische doeleinden mag worden getroffen en uitsluitend mag zijn gebaseerd op een persoonlijk gedrag dat een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Dergelijke beslissing moet in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel. Het komt de verwerende partij toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

3.9. Verzoeker verwijt verweerder in essentie geen individueel onderzoek te hebben gedaan in het licht van artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM. Verzoeker is concreet van oordeel dat bij de verplichte beoordeling van het element van de gezinssituatie, inzonderheid de band met de kinderen, verweerder zich in de gedane belangenafweging hoofdzakelijk baseert op het feit dat hij in twijfel trekt dat verzoeker zich daadwerkelijk bij zijn gezin wenst te vestigen nu hij ervoor kiest om op een ander adres dan dat van zijn gezin te worden ingeschreven en sindsdien niet blijkt dat hij nog contacten met zijn gezin onderhoudt. Verzoeker benadrukt dat dit getuigt van een foutieve beoordeling en dat dit volstaat om de bestreden beslissing te vernietigen. Verzoeker wijst er in dit verband in eerste instantie op dat de bijlage 19ter – waarop zijn aanvraag tot vestiging werd genoteerd – uitdrukkelijk melding maakt van de door hem overgemaakte bewijzen van de zeer regelmatige contacten en bezoeken met en van zijn gezin. Hij verwijst ook naar de banden met zijn gezin die blijken uit de verslagen inzake het strafuitvoeringsdossier alsook uit de beslissing van de strafuitvoeringsrechtbank, alsook het volledig administratief dossier van de penitentiaire administratie waarvan verweerder volgens verzoeker niet onwetend kan zijn. Verzoeker betoogt dat het ook foutief is om te stellen dat hij een domicilie koos in Brugge. Hij verwijst naar artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit en de regelgeving op de registers van de burgerlijke stand, waarvan verweerder volgens hem ook niet onwetend kan zijn. Verzoeker is voorts van oordeel dat niet blijkt of verweerder rekening heeft gehouden met een aantal andere zaken die hem zijn gekend vanuit het dossier, zoals het uitgebreid gespecialiseerd onderzoek met risicotaxatie waarbij duidelijk werd gesteld dat enige negatieve indicatie afwezig is, de NTC-clausule in de beslissing van de CG, het schoollopen hier van de kinderen die Nederlands spreken en hier zijn opgegroeid en altijd hebben geleefd, de totale afwezigheid van een band met het herkomstland van hun vader, enz. Ten slotte wijst verzoeker erop dat het verweerder niet toekomt om ten aanzien van zijn familieleden geheel eigen veronderstellingen te maken die op niets steunen, waardoor de balans in het nadeel van de familie uitvalt en geeft hij daarvan een aantal voorbeelden.

3.10. Verweerder laat in zijn nota gelden dat in de bestreden beslissing op heel omstandige wijze wordt toegelicht waarom artikel 43 van de Vreemdelingenwet werd toegepast, waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker. Verweerder is verder van oordeel dat niet kan worden ingezien hoe een beslissing die geen beëindiging van een verblijfsrecht, noch een verwijderingsmaatregel inhoudt, een schending van artikel 8 van het EVRM kan inhouden. Er is immers geen sprake van een breuk in de gezinsrelaties. Ondergeschikt stelt verweerder dat er eerst sprake moet zijn van een beschermenswaardig gezinsleven, dat artikel 8, tweede lid van het EVRM niet van toepassing is en is hij van oordeel dat verzoeker niet aantoonbaar dat hij zijn voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden.

Verweerder wijst erop dat verzoeker geen hinderpalen naar voor schuift waaruit blijkt dat het niet mogelijk zou zijn om nauw contact te onderhouden met zijn gezin via moderne communicatiekanalen, wat heden ook gebeurt nu verzoeker in de gevangenis verblijft. Verder wordt nog verwezen naar nuttige rechtspraak van het EHRM inzake artikel 8 van het EVRM.

3.11. Verzoeker kan volledig worden gevolgd wanneer hij in zijn verzoekschrift opwerpt:

(1) *“Niet enkel volgt rechtstreeks uit art. 52 van het Vreemdelingenbesluit dat op de plaats van het verblijf (zijnde de fysieke plaats in een gemeente waar men kan worden aangetroffen) dient ingeschreven te worden (hetwelk hier dus de [...] te Brugge de facto is) volgt uit de regelgeving op de registers van de burgerlijke stand vervolgens dat voor bovenstaand adres het adres van het plaatselijke ocmw dient ingegeven te worden (d.i. [...] te Brugge), ook is dit overigens op instructie gebeurd vanwege verweerster zelf aan de stad Oostende en de stad Brugge in, nota bene rechtstreeks, contact met de partner van verzoeker.*

Het e-mailverkeer daaromtrent wordt voorgelegd (stuk 3):

“Mijn naam is [T.A.] en ik had recentelijk contact met stad Oostende omtrent de opstart van de procedure gezinshereniging voor mijn partner [A.A.].

Ikzelf ben woonachtig in Oostende, maar zij vertelden mij dat, gezien mijn partner ambtswege geschrapt was en momenteel in de gevangenis van Brugge verblijft, ik de aanvraag bij jullie dien in te dienen. Gezien de huidige coronamaatregelen gaven ze aan dat ik alle documenten per mail aan jullie dienst diende over te maken (...)

(...)

Hieronder onze eerdere vraag van eind vorig jaar en het recente antwoord van attaché, Algemene Directie DVZ; Directie Toegang en Verblijf; Dienst ondersteuning externe partners.

Ook hier terug duidelijk duiding van dat dit in Brugge moet gebeuren. Ondertussen is Coronamaatregel wel bijgekomen en is de onderrichting naar online (...)

Van: CTL [mailto:ctl@ibz.fgov.be]

Verzonden: vrijdag 27 maart 2020 9:06

Aan: Tania Neiryneck; GH Verblijf40

CC: Salmon Geert

Onderwerp: RE: [A.A.] [...]

- Indien betrokkene voor zijn detentie ingeschreven stond op adres waar er nog een familiale cel bestaat dan kan dit in die gemeente en dan kan hij ingeschreven worden op dit adres met een tijdelijke afwezigheid naar de gevangenis. De bijlage 19ter kan opgesteld worden, er kan evenwel geen AI opgesteld worden gezien dit enkel aan betrokkene zelf kan meegegeven worden en niet aan een mandataris.

- Indien betrokkene voor zijn detentie niet ingeschreven stond dan dient de aanvraag te gebeuren (per bijzondere volmacht) in de gemeente van de gevangenis, hij kan dan conform de bevolkings-onderrichtingen ingeschreven worden op referentieadres van het OCMW van die gemeente. Hier dus ook weer opstelling bijlage 19ter maar geen AI.

Gezien betrokkene hieronder reeds lang afgevoerd was van ambtswege lijkt hij niet in de eerste categorie te vallen (...)

(2) *“Welnu, vooreerst is het merkwaardig en onjuist dat “evenmin zou blijken dat sindsdien contacten worden onderhouden. Gelet dit toch een essentieel element uitmaakt”.*

De bijlage 19ter maakt uitdrukkelijk melding van de bewijzen van de wel zeer regelmatige contacten en bezoeken (7 blz lang alleen al in 2019) alsook het voorleggen van attest van de begeleidster in het programma van de overheid waarin dit onder meer duidelijk staat.

Eveneens blijkt uit het eerste deel van de bestreden beslissing dat verweerster daarenboven kennis heeft en zicht tevens steunt op de verslagen inzake het strafuitvoeringsdossier (“steun van zijn naasten”; “vonnis van 17.06.2020 door de strafuitvoeringsrechtbank”, stuk 1), alsook van de beslissing van de strafuitvoeringsrechtbank, waarin staat: “Zijn partner en 2 dochters zijn de belangrijkste steunfiguren in zijn leven. Hij focust op een toekomst in België, waarbij hij zijn taak als vader ten volle kan opnemen”,

alsook het volledig administratief dossier van de penitentiaire administratie (zie ook stuk 1 met verwijzing naar de penitentiaire administratie)."

Het geciteerde e-mailbericht van 27 maart 2020 bevindt zich in het administratief dossier. Het betreft een antwoord van een attaché van de Dienst Vreemdelingenzaken aan een ambtenaar van de stad Oostende die had gevraagd of verzoeker kon worden ingeschreven op het adres van diens gezin in Oostende. In de betrokken mail besluit de verwerende partij als volgt: *"Gezien betrokkene hieronder reeds lang afgevoerd was van ambtswege lijkt hij niet in de eerste categorie te vallen (...) en kan de aanvraag dus best ingediend worden in Brugge."* De vermelde bijlage 19ter en de bijgevoegde stukken bevinden zich ook in het administratief dossier. Verweerder brengt in zijn nota met opmerkingen tegen verzoekers betoog ook niets in concreto in. De Raad dient dus vast te stellen dat verzoeker kan worden gevolgd in zijn betoog dat zijn inschrijving op een adres in Brugge is ingegeven door de reglementering op de bevolkingsregisters, dat de verwerende partij dit ook heeft bevestigd in een e-mailbericht en dat zijn aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart werd ondersteund door bewijzen van contacten met zijn gezinsleden.

3.12. De vorige vaststelling leidt in tegenstelling tot wat verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift echter niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Immers blijkt hieruit dat de verwerende partij, ondanks het feit dat ze de inschrijving van verzoeker op een ander adres dan dit van zijn gezin en het gebrek aan contacten met zijn gezin sindsdien, bestempelt als een *"essentieel element"*, niet concludeert dat er geen sprake is van een gezinsleven tussen verzoeker en zijn familieleden en maakt ze in dit verband afwegingen in het licht van artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet en een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM. Immers kan in de bestreden beslissing worden gelezen:

"(...) doch wordt er nog steeds niet aangetoond dat er onoverkomelijke hinderpalen zouden zijn die de voortzetting van het gezinsleven van betrokkene in zijn land van herkomst of elders zouden verhinderen, evenmin blijkt dat hij zijn gezinsleven enkel in België verder zou kunnen zetten. (...) Het feit dat zijn partner en zijn kinderen niet gedwongen kunnen worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zouden kunnen volgen naar zijn (en ook haar) land van herkomst of elders, voor zover zij wel degelijk in de toekomst samen onder één dak een gezin zouden willen vormen. (...) Hoe dan ook, betrokkenes kinderen en hun moeder worden geenszins verplicht België te verlaten, zij kunnen er uiteraard ook voor kiezen in België te blijven en contact met hem onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, zoals zij wellicht heden ook dienen te doen gelet op de detentie van betrokkene (...). Uit niks blijkt dat er geen contact via telefoon en internet mogelijk zou kunnen zijn. Evenmin liggen stukken voor waaruit blijkt dat de kinderen en hun moeder, die allen de Belgische nationaliteit hebben en het land dus vrijelijk kunnen in- en uitreizen, niet zouden kunnen komen bezoeken daar waar betrokkene zich zou vestigen. (...) Hoe dan ook, volgens artikel 8, tweede lid, EVRM wordt een inmenging in het privé-, familie- en gezinsleven toegestaan wanneer deze bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Welnu, uit de belangenafweging blijkt dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die u door uw persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid zwaarder weegt dan de persoonlijke en gezinsbelangen die betrokkene eventueel zou kunnen doen gelden."

3.13. De door verzoeker geviseerde foutieve vaststellingen in de bestreden beslissing en zijn kritiek hierop kunnen geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van deze beslissing. Verzoeker brengt immers niets in tegen de door de verwerende partij gedane belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet.

3.14. Artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet legt de verwerende partij op om rekening te houden met de duur van het verblijf van verzoeker (a), zijn leeftijd (b), gezondheidstoestand (c), gezins- en economische situatie (d), sociale en culturele integratie in het Rijk (e) en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong (f).

3.15. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij met al deze elementen rekening heeft gehouden en dat ze in dit verband een individueel onderzoek heeft verricht.

Zo kan in de bestreden beslissing worden gelezen:

(a) *“Wat de duur van verblijf op het grondgebied betreft is betrokkene sinds april 2011 in België. Voor de volledigheid wordt opgemerkt dat dat zeker en vast niet steeds in legaal verblijf was. Betrokkene heeft via een aanvraag gezinshereniging in 2013 reeds een recht op verblijf bekomen. Dit diende evenwel te worden beëindigd op 13/03/2017”;*

(b) *“Wat betreft betrokkenes leeftijd is het redelijk te stellen dat hij nog jong genoeg is om zich aan te passen aan nieuwe levensomstandigheden en een nieuwe omgeving. Hij is meerderjarig, maar niet van hoge leeftijd waardoor zijn leeftijd op zich niet voldoende reden vormt om de beslissing tot weigering niet te kunnen nemen”;*

(c) *“Wat betreft de medische toestand blijkt niet uit het administratief dossier dat er medische beletsels zouden zijn waarmee rekening moet worden gehouden”;*

d) +e) [economische situatie, sociale en culturele integratie]:

“Wat betrokkenes economische situatie betreft, dient opgemerkt te worden dat uit niets blijkt dat hij zich op economisch vlak reeds heeft geïntegreerd.

Van een socio-culturele integratie in België is allerm minst sprake. Betrokkene mag dan wel geïntegreerd geweest zijn in bepaalde middens in België, dat gaat hier echter eerder om middens die de Belgische maatschappij de rug hebben toegekeerd. Betrokkene stelt zich met zijn denkbeelden, contacten en daden afwijzend op tegenover de sociale-culturele waarden van België. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Vandaar dat dit ook geen te weerhouden element is.”

f): hier kunnen geen directe vaststellingen worden gevonden in de bestreden beslissing maar dit is geen lacune aangezien wordt verwezen naar de NTC-clausule die figureert in de beslissing van de CG en de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten. Hieruit volgt redelijkerwijs dat verzoekers bindingen met het land van oorsprong niet relevant zijn.

3.16. Voor wat betreft de gezinssituatie (d): zoals reeds gezegd wordt het gezinsleven van verzoeker met zijn familieleden niet betwist. Er figureren in de bestreden beslissing hierover overduidelijk verschillende afwegingen m.i.v. de afweging van het belang van het kind. Verder kan in de bestreden beslissing ook nog worden gelezen:

“Hoe dan ook, volgens artikel 8, tweede lid, EVRM wordt een inmenging in het privé-, familie- en gezinsleven toegestaan wanneer deze bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelikheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Welnu, uit de belangenafweging blijkt dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die u door uw persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid zwaarder weegt dan de persoonlijke en gezinsbelangen die betrokkene eventueel zou kunnen doen gelden.”

3.17. Verzoeker toont niet aan dat de in de bestreden beslissing gedane afwegingen in het licht van artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM, onjuist, onzorgvuldig of disproportioneel zijn of niet getuigen van een faire en redelijke belangenafweging tussen zijn privé- en gezinsbelangen enerzijds en het algemeen belang anderzijds dat bestaat in de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid.

3.18. Verzoeker concentreert zich volledig op de in punten 3.11 en 3.12 besproken vaststellingen maar brengt niets in concreto in tegen de andere vaststellingen die inzake verzoekers gezinsleven ook kunnen worden gelezen in de bestreden beslissing. De algemene verwijzing naar rechtspraak van het EHRM inzake de toepassing van artikel 8 van het EVRM volstaat niet om de bestreden beslissing voor wat betreft de belangenafweging in het licht van dit verdragsartikel aan het wankelen te brengen.

3.19. Voorts blijkt uit het betoog van verzoeker dat hij nog andere afwegingen verwachtte in de bestreden beslissing en somt hij ze op, met name *“de gekende ongelukkige jeugd van betrokkene (a), de totale afwezigheid van familiale banden ginds (b), de aanwezigheid hier van enkel nog de moeder van de partner van betrokkene (eveneens van Belgische nationaliteit) (c), de enkele Belgische nationaliteit van de kinderen (d), het uitgebreid gespecialiseerd onderzoek met risicotaxatie waarbij*

duidelijk gesteld werd dat er afwezigheid is van enige negatieve indicaties (verweerster stelt in de bestreden beslissing nochtans zelf dat zij kennis heeft van het volledig dossier incl. vonnissen strafuitvoeringsrechtbank, penitentiaire administratie etc) (e), het ongelukkig correctioneel procedureverloop (zie arrest Hof van Beroep 2017) hetgeen wellicht een andere voorstelling van zaken kon ook geven (f), het feit dat het CGVS uitdrukkelijk stelde dat niet teruggekeerd kan worden naar het land van herkomst gezien er risico is voor feiten zoals in art. 48/3 j. 48/4 Vw. (g), het risico dat daaruit dan ook voor de familieleden (h), de stukken rond de economische participatie en perspectieven (i), de gekende hartproblematiek van verzoeker (j), schoollopen hier van kinderen die Nederlands spreken en die hier zijn opgegroeid en altijd hebben geleefd (k), hun totale afwezigheid van band met herkomstland van hun vader (l), hun moeder die hier overigens ook is opgegroeid in het Nederlands en hier al bijna 20 jaar leeft (m), werk van de moeder (n), dit alles in combinatie met de onjuiste feitenvinding over de beoordeling van de band met vader (zie boven), etc.”

3.19.1. Voor wat betreft (a), (c) ziet de Raad niet in en legt verzoeker ook niet uit hoe de verplichting om deze afwegingen te maken, zou voortvloeien uit artikel 43, §2, van de Vreemdelingenwet of artikel 8 van het EVRM.

3.19.2. Voor wat betreft (d), (g), (i), (k), (l), (m) en (n): hierover kunnen wel degelijk (indirecte) afwegingen worden gelezen in de bestreden beslissing. Voor de aspecten (d), (k), (l), (m) en (n) geldt bovendien ook het gestelde in punt 3.19.3.

3.19.3. Gelet op de NTC-clausule in de beslissing van de CG en aangezien de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat en noch verzoeker, noch zijn kinderen noch zijn echtgenote het land moeten verlaten, kan verzoeker geen afwegingen verwachten in de bestreden beslissing over (b) en (h).

3.19.4. Voor wat betreft (j): verzoeker verwijst naar een hartproblematiek maar toont het actueel karakter hiervan niet aan m.i.v. ondersteunende documenten zodat niet blijkt dat de door de verwerende partij gedane afweging met name, *“Wat betreft de medische toestand blijkt niet uit het administratief dossier dat er medische beletsels zouden zijn waarmee rekening moet worden gehouden”* niet deugdelijk zou zijn.

3.19.5. Voor wat betreft (f): het staat vast dat verzoeker definitief werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 jaar en een geldboete van 400 euro (maal opdecimen), dit wegens deelname aan enige activiteit van een terroristische groep. De verwerende partij is gebonden aan rechterlijke uitspraken die bekleed zijn met een gezag en kracht van gewijsde. De Raad ziet dan ook niet in waarom verzoeker verwacht dat de verwerende partij zou speculeren over de uitkomst van het door hem ingediende beroep tegen zijn veroordeling, mocht dit niet laattijdig zijn geweest.

3.19.6. Voor wat betreft (e), ook hier kan verzoeker niet worden gevolgd. Uit de bestreden beslissing blijkt meer bepaald dat de verwerende partij uitgebreid heeft gemotiveerd aangaande de actuele bedreiging van verzoeker voor de openbare orde, waarbij ze heeft weergegeven wat er uit de gevangenis kwam als signaal voor wat betreft het gedrag van verzoeker, met name dat men *“geen verontrustende signalen [ziet] i.k.v. de evaluatie radicalisering of extremisme”*. De verwerende partij stelt voorts uitdrukkelijk in de bestreden beslissing: *“De evolutie die betrokkene doormaakt is zeer positief te noemen. Hij krijgt hierbij de steun van zijn naasten, de PSD, de deradicaliseringsconsulenten van de Vlaamse Gemeenschap en Groep Intro. Dat er heden geen verontrustende signalen merkbaar zijn i.k.v. de evaluatie radicalisering of extremisme en dat betrokkene evolutie heden positief te noemen lijkt en dat hij hierin doorallerhande instanties en consulenten in wordt ondersteund, veegt de veroordeling en gepleegde feiten niet zomaar van tafel. Tot slot is betrokkene nog steeds bezig met zijn strafuitvoering, hij werkt aan zijn reclasseringsplan met uitgangen toegekend door de Strafvueroeringsrechtbank m.o.o. het bekomen van een beperkte detentie. Van strafeinde is nog geen sprake. Het feit dat betrokkene heden het fiat kreeg toe te werken naar een beperkte detentie en daartoe uitgangsvergunning toegekend kreeg bij vonnis van 17.06.2020 door de Strafvueroeringsrechtbank doet geen afbreuk aan het feit dat er een reeël risico is dat betrokkene ook in de toekomst opnieuw de openbare orde zou kunnen schaden en niet uitgesloten kan worden. Het vonnis dd. 17/06/2020 betreft nog steeds een uitstel van de aanvraag om beperkte detentie en de toekenning van de drie uitgaansvergunningen met strikte voorwaarden die betrokkene dient na te leven. Bovendien is betrokkene heden nog gedetineerd en wordt zodoende ook strikt opgevolgd. Er kan dus niet worden uitgesloten dat hij zich alleen gedeisd houdt omwille van de strikte opvolging en met oog op het bekomen van de beperkte detentie en later eventueel een voorwaardelijke invrijheidstelling. Het is dan ook in zijn eigen belang om mee te werken met en zich positief te gedragen ten opzichte van de diensten die hem begeleiden en ondersteunen. Het*

dient ook te worden opgemerkt dat OCAD betrokkene nog steeds een niveau 2 toekent inzake extremisme en terrorisme, zelfs al is betrokkene in detentie waardoor zijn bewegingsvrijheid en activiteiten beperkt zijn.

Het bestaan van een reëel risico op herhaling van strafbare feiten volstaat om in het kader van het verblijfscontentieux op kennelijk redelijke wijze een actuele bedreiging voor de openbare orde te hebben. De hierboven vermelde elementen tonen duidelijk aan dat betrokkene een ernstige bedreiging en ernstig gevaar vormt voor de samenleving en tonen duidelijk aan dat er voldoende ernstige en actuele redenen van openbare orde en nationale veiligheid zijn die een weigering van het verblijfsrecht aan betrokkene rechtvaardigen.”

De Raad stelt vast dat verzoeker tegen deze beoordeling niets concreets inbrengt.

3.20. Ten slotte valt verzoeker nog over woordgebruik in de bestreden beslissing – en meer bepaald over de zinssneden, “er kan verondersteld worden”, “voor zover”, “het is niet onredelijk aan te nemen”, “de kans is”, “in het algemeen kan gesteld worden”, “wellicht ook heden dienen te doen” – maar het is de verwerende partij niet verboden om logische deducties te doen op grond van bepaalde vaststellingen en verzoeker duidt nergens in concreto aan dat deze deducties niet correct zouden zijn of strijdig zijn met de door hem voorgelegde stukken. Het komt de Raad niet toe om dit te gaan uitspitten ten behoeve van verzoeker.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.21. In een tweede middel werpt verzoeker op:

- *SCHENDING VAN ART. 40 TER J. 43 J. 45 VAN DE VREEMDELINGENWET;*
- *SCHENDING VAN ART. 41 J. 47 VAN HET HANDVEST VAN DE GRONDRECHTEN VAN DE EUROPESE UNIE;*
- *SCHENDING VAN ART. 62, §2 VAN DE VREEMDELINGENWET J. DE MOTIVERINGSPLICHT VOLGENDE UIT DE ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN;*
- *SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN HET BEGINSEL VAN DE WAPENGELIJKHEID”.*

Verzoeker betoogt als volgt:

“Waar het eerste middel ingaat op de verplichte onderdelen inzake individueel onderzoek, de in rekening te brengen elementen, of deze juist, allen, afdoende en correct werden in rekening gebracht (art. 43, §2 Vw. j. motiverings- en zorgvuldigheidsplicht) en vervolgens of daaruit correct een fair balance-beoordeling volgt (art. 8 EVRM j. motiverings- en zorgvuldigheidsplicht) bij de toepassing door verweerster van een weigering op grond van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid, dient vooreerst ook dit laatste te worden getoetst.

Met name, indien verweerster weigering wenst te nemen op grond van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid, dienen ook deze principes aan een actueel en individueel onderzoek te worden onderworpen dat voldoet aan de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht.

Art. 45 Vw. bepaalt daaromtrent:

“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid. Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen. Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.”

Overeenkomstig art. 45 Vw. is het bestaan van gelijk welke strafrechtelijke veroordeling in het verleden geen reden om een weigeringsbeslissing te nemen.,

Verweester dient een beoordeling door te voeren dewelke dient te blijken uit de bestreden beslissing zelf van de werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving dient aan te tasten. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24)

Ook hier dient verweester zich te steunen op de correcte feitelijke en juridische gegevens.

Verweester wijst in de bestreden beslissing op de vroegere veroordeling en het feit dat verzoeker ook na deze veroordeling "leugenachtige verklaringen aflegde en over vervalste documenten beschikte" waardoor aangenomen mag worden dat verzoeker een actueel en reëel gevaar betekent voor de samenleving:

"Het mag dan ook aangenomen worden iemand die zo recent nog veroordeeld werd wegens deelname aan enige activiteit van een terroristische groep en daar heden nog voor in strafuitvoering is, alsook tijdens het uitzitten van diens straf leugenachtige verklaringen aflegde en over vervalste documenten beschikte, dat hij een reëel gevaar vormt voor de samenleving."

Voor de toepassing van art. 43 j. 45 Vw. kan echter voor wat betreft de beoordeling van de actualiteit, d.i. de evaluatie van de persoon op het ogenblik dat dient beslist te worden dd. juli 2020, niet volstaan te verwijzen naar een eerdere veroordeling van enkele jaren daarvoor.

Verweester dient zich in juli 2020 te plaatsen en onderzoek door te voeren naar drie elementen op dat ogenblik om toepassing te maken van art. 43 Vw.: dat men een werkelijke bedreiging vormt voor de fundamentele van de samenleving, dat men een actuele bedreiging vormt voor de fundamentele van de samenleving en dat men een voldoende ernstige bedreiging vormt voor de fundamentele van de samenleving.

Dat een veroordeling uit het verleden laakbaar, bedenkelijk en uiterst ernstig kan zijn is op zich niet pertinent om toepassing te kunnen maken van art. 43 Vw.

De vraag die zich in de toepassing van art. 43 Vw. stelt is of de persoon in kwestie het recht op verblijf dient te worden ontzegd omdat hij op heden in staat is om daadwerkelijk op voldoende ernstige wijze een fundament van onze samenleving aan te tasten (HvJ, 11 juni 2015, C-554-13).

Dit vereist dat de nationale instanties dienen na te gaan in welke mate de persoon in kwestie nog steeds een houding aanneemt die indruist tegen de fundamentele waarden van de lidstaat en Unie (HvJ dd. 2 mei 2018, nr. C-331/16 en C-366/16).

Verweester maakt daarvoor de koppeling met het feit dat hij actueel er zich niet van zou weerhouden hebben om leugenachtige verklaringen af te leggen en te beschikken over vervalste documenten.

Zoals gesteld dient verweester bij de beoordeling van art. 45 j. 43 Vw. evenzeer uit te gaan van de juiste en correcte gegevens. Verweester gaat eraan voorbij dat de bovenstaande opinie geen enkele steun kan vinden in het dossier.

Verzoeker heeft gesprekken gehad met de Dienst Vreemdelingenzaken om aan zijn dossier te werken, dat daaruit volgt dat een geheel verkeerde communicatie gebeurde vanwege verweester waardoor verzoeker omtrent de processen-verbaal waarnaar verweester verwijst uiteindelijk nog geconfronteerd werd met een dagvaarding kan niet afgedaan worden zoals hierboven.

Immers, verzoeker werd vrijgesproken (zie feitenrelaas), vandaar dat verweester ook enkel maar verwijst naar de voorgaanden hieromtrent, met de melding in het vonnis van vrijspraak dat er van het één en ander zoals wordt beweerd na zijn veroordeling bij verstek helemaal geen sprake was en dat het één en ander wellicht beruiste op een zelfgemaakte "interpretatie". Er kan dan ook niet voldaan worden aan wat verwacht wordt in art. 45 Vw..

Hoewel voorst verweester tot slot dan wel melding maakt van de gegevens uit het strafuitvoeringsdossier dat er op heden geen indicaties zijn, noch reden is tot het aannemen dat verzoeker dergelijke

actuele, voldoende ernstige en werkelijke bedreiging zou vormen, wenst zij dit tot slot nog te weerleggen door een verwijzing vanwege verweerster naar een dreigingsevaluatie van ocad.

Vooreerst dient gewezen te worden op het feit dat verzoeker daar geen daadwerkelijke middelen tegen kan formuleren. Immers, verzoeker heeft geen volledige toegang tot diens administratief dossier en kan op geen enkele wijze weten wat daadwerkelijk in de evaluatie staat, hoe deze is doorgevoerd, welke andere elementen hieromtrent in diens dossier zitten, etc.

Gelet op het feit dat reeds op meerdere tijdstippen in dit dossier zaken werden vastgesteld die in realiteit niet correct bleken, is het dan ook van cruciaal belang dat verzoeker en/of enige zetel toch in de mogelijkheid gesteld wordt om van de volledigheid kennis te nemen. Te meer nu het één en ander in de bestreden beslissing haaks blijkt te staan op andere evaluaties en doorgevoerde screenings (zie verwijzing in bestreden beslissing door verweerster zelf naar alle andere dossiers en verslagen waar zij toegang toe heeft) die stellen dat er geen indicaties zijn in de zin van art. 13 j. 45 Vw.

Verzoeker wijst voor het bovenstaande op een e-mail in het stuk van het administratief dossier: "Mag ik uw e-mail in het openbaar dossier klasseren? Openbaar houdt in dat ook betrokkene of zijn advocaat deze informatie kunnen waarnemen." (stuk 3).

Verzoeker heeft dus geen kennis van zijn volledig dossier noch kennis van de evaluatie van het ocad. Verzoeker kan zich daartegen dan ook niet verdedigen. Verzoeker kan enkel afgaan op wat verweerster daaromtrent zelf stelt. Dit is problematisch gezien eerdere foutieve weergaven (zie boven), alsook is het problematisch omdat er eigenlijk geen enkele verantwoording voor wordt gegeven en dit dan ook raakt aan andere fundamentele principes van de rechtstaat.

Een beslissing die aan dergelijks raakt of gesteund is op zaken die dergelijke principes in het gedrang brengen, dient evenzeer te worden vernietigd.

Voor wat betreft het recht op kennisname in het kader van de wapengelijkheid en het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel in een administratieve procedure kan naar analogie verwezen worden naar wat reeds in andere administratieve procedures werd gesteld hieromtrent:

"Dit veronderstelt normaal dat hij een voldoende kennis heeft van de essentiële gegevens waarop het bestuur zich voorneemt te steunen en dat hij in de gelegenheid is gesteld om inzage te nemen van het dossier dat met het oog op het eventueel nemen van de beslissing werd samengesteld. Dat verzoeker steeds de mogelijkheid had om "overeenkomstig de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur" om inzage te verzoeken en dat hij nooit een gemotiveerde aanvraag heeft ingediend tot uitoefening van een mondeling hoorrecht, is irrelevant." (RvS 20 april 2010, nr. 203.094)

Daarenboven stelt art. 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, hetwelk een hogere rechtsnorm is, dat eenieder recht heeft op een billijke behandeling van de zaak met een recht op toegang tot het dossier en het feit dat de beslissingen met redenen dienen te worden omkleed.

"Recht op behoorlijk bestuur 1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld. 2. Dit recht behelst met name (...) -het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleeden."

Dit dient gekoppeld te worden aan art. 47 van datzelfde Handvest hetwelk een doeltreffende voorziening in rechte opstelt.

Deze bepaling dient aldus in samenhang gelezen te worden met het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel ex. art. 13 EVRM.

De toegang tot de rechter moet ten gevolge van deze artikelen dus effectief, doeltreffend en afdoende zijn om in overeenstemming te zijn met art. 41 j. 47 van het bovenvermelde handvest en art. 13 EVRM.

Dit vereist dat aan elke procespartij de redelijke mogelijkheid wordt geboden om haar zaak aan de rechter voor te leggen onder voorwaarden die haar niet in een substantieel (of merkbaar, duidelijk, kennelijk) nadelige positie plaatsen ten opzichte van de tegenpartij. Een principe hetwelk niet enkel

gewaarborgd wordt door art. 41 j. 47 van het Handvest j. art. 13 EVRM maar ook wordt door het beginsel van de wapengelijkheid.

Een situatie waarbij verzoeker, in tegenstelling tot verweerster, geen kennis heeft van zijn volledig dossier (omdat er een openbaar dossier en een niet-openbaar dossier bestaat en geen verantwoording daarvoor wordt gegeven inzake de toegang noch geweten is welke documenten dan waar geklasseerd zouden worden), bepaalde adviezen en evaluaties waarop men zich steunt om daartoe te komen, schendt art. 41 j. 47 van het Handvest j. art. 13 EVRM j. de wapengelijkheid nu dit verzoekster de toegang tot de rechter op een manier die doeltreffend voor haar is, in zekere zin ontnemt minstens aanzienlijk bemoeilijkt (zie onder meer RvS 7 november 2006, nr. 164 445). Bovendien is op deze manier bijkomend ook geen garantie op/voor de jurisidictionele controle. Er weze opgemerkt dat de beslissing gemotiveerd is op grond van het gehele administratieve dossier, er mag dan ook gesteld worden dat dit gehele administratieve dossier ter beschikking kan staan in het kader van bovenstaande bepalingen zodat kan nagegaan worden (zie boven) en of alles wel gevoegd is en wat er nog allemaal in rekening werd gebracht of diende te worden gebracht of verkeer in rekening werd gebracht waartegen verzoeker zich gedegen zou kunnen verdedigen, quod non:

“Op grond van het administratief dossier het een noodzakelijke beslissing is.” (stuk 1)

Tot slot kan uit de bevinding omtrent het ocaad zoals weergegeven door verweerster (verzoeker kan dus enkel afgaan op de bestreden beslissing) eigenlijk enkel gesteld worden dat er alleen maar geweest wordt op de veroordeling in het kader van het verleden waarbij zaken haaks staan op de reeds doorgevoerde analyses (er kan daartoe bijkomend geweest worden op hetgeen reeds onder het eerste middel bleek omtrent de kennis en toegang van verweerster tot de penitentiaire en strafuitvoeringsdossiers en verslagen) die eerder wijzen op zeer beperkte en uiterst minieme zaken en waarin omtrent de actualiteit gesteld wordt dat er op heden geen indicaties zijn. Ook de weergave zelf door verweerster in de bestreden beslissing kan eigenlijk trouwens wat dat betreft enkel wijzen op het gegeven dat klaarblijkelijk de vermeende inschaling op weinig waarschijnlijke dreiging zich steunt op het verleden (overeenkomstig weergave bestreden beslissing zelf).

Omwille van deze redenen, dringt een vernietiging van de bestreden beslissing zich op nu niet tegemoet wordt gekomen aan art. 45 Vw. en art. 13 EVRM j. art. 41 j. 47 van het Handvest j. de wapengelijkheid j. de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht geschonden lijken voor te komen.”

3.22. Verweerder verwijst in zijn nota met opmerkingen naar de motieven van de bestreden beslissing en wijst erop dat niet enkel werd verwezen naar deze eerdere veroordeling maar dat er ook werd verwezen naar de aard van de feiten, het totaal gebrek aan normbesef, verzoekers criminele ingesteldheid, het gegeven dat verzoeker geen lessen lijkt te trekken uit eerdere veroordelingen, etc. Verweerder laat gelden dat de dreigingsevaluatie van het OCAD zich wel degelijk in het administratief dossier bevindt en dat verzoeker daartoe toegang had. Het gegeven dat de dreigingsevaluatie van het OCAD een andere beoordeling bevat dan de eerder gedane evaluaties doet geen afbreuk aan de inhoud ervan. De betrokken evaluatie van het OCAD waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing is de meest recente evaluatie van verzoeker, zodat verweerder hiermee aldus rekening diende te houden. Waar verzoeker opwerpt dat er een openbaar en een niet-openbaar dossier zou bestaan, repliceert de verwerende partij dat alle stukken waarop de bestreden beslissing is gebaseerd zich bevinden in het administratief dossier. De verwerende partij ziet dan ook niet in welk belang verzoeker heeft bij zijn kritiek. Verzoeker kan zich volgens verweerder aldus niet dienstig beroepen op een schending van de artikelen 41 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

3.23. Voor wat betreft de draagwijdte van de door verzoeker geschonden geachte artikelen 41 en 47 van het Handvest alsook artikel 13 van het EVRM, kan worden verwezen naar de uiteenzetting die verzoeker hierover verschaft in zijn verzoekschrift.

3.24. Voor wat betreft de draagwijdte van de door verzoeker geschonden geachte nationale bepalingen inzake de formele motiveringsplicht, de artikelen 40ter, 43 en 45 van de Vreemdelingenwet alsook de geschonden geachte zorgvuldigheidsplicht kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

3.25. Het staat vast dat verzoeker definitief werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar en een geldboete van 400 euro (maal opdecimen) voor enige activiteit van een terroristische groep. Verder staat niet ter betwisting dat dit een recente veroordeling betreft – ze dateert van 23 december

2016 – en dat verzoeker tot op heden zijn straf nog uitvoert. Het staat ook niet ter betwisting dat verzoeker wordt beschouwd als een “FTF categorie 3”. Dit staat, conform artikel 6, §1, c van het koninklijk besluit van 21 juli 2016 betreffende de gemeenschappelijke gegevensbank Terrorist Fighters, voor “Foreign Terrorist fighter”, met name een persoon die in België verblijft of verbleven heeft, die al dan niet de Belgische nationaliteit bezit en die zich, met het oog om zich bij terroristische groeperingen aan te sluiten of deze actief of passief steun te verlenen, naar België onderweg is of naar België is teruggekeerd na te zijn afgereisd naar een jihadistische conflictzone.

3.26. De vraag stelt zich vooreerst of de verwerende partij in de bestreden beslissing vermocht te stellen dat verzoeker tijdens het uitzitten van zijn straf, leugenachtige verklaringen aflegde en over vervalste documenten beschikte, waarbij ze verwijst naar verschillende PV's die in dit verband werden opgesteld.

3.27. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk dat hij werd vrijgesproken van de betrokken tenlasteleggingen. Onder het kopje “3. In feite” van zijn verzoekschrift stelt hij immers het volgende:

“Verzoeker werd hiervoor echter vrijgesproken op 17 maart 2020 middels vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg West-Vlaanderen afdeling Brugge, 14de kamer, (vonnisnummer 2020/730, 18RB5741, 19B002472). Dit vonnis is definitief, het Openbaar Ministerie tekende eveneens geheel geen beroep meer aan. Het was duidelijk dat het één en ander in realiteit op een misverstand berustte.”

3.28. De verwerende partij betwist deze vrijspraak niet in haar nota noch ter terechtzitting zodat de Raad ervan uitgaat dat verzoeker inderdaad werd vrijgesproken van de betichtingen “inzake het gebruik van valse en vervalste geschriften (...) , inzake schriftvervalsing,(...) inzake Aanmatiging – andere”. Ten overvloede verwijst de Raad naar het vonnis van 17 maart 2020 dat werd vermeld in punt 2.

3.29. Dit houdt in dat de betrokken passage, “Bovendien werden nog verschillende PV's opgesteld ter zijnen laste: BG.21.F1/51213718 inzake het gebruik van valse en vervalste geschriften, BG.21.F1/51213718 inzake schriftvervalsing, BG.21.F1/51213718 inzake Aanmatiging - andere. Deze werden opgesteld naar aanleiding van een Tsjechisch paspoort van betrokkene, onder de identiteit 'KANTOR Lukas' ° 02/05/1990 dat aangetroffen werd in de gevangenis en in beslag genomen werd. Uit de fiche 'technische vaststellingen' dd. 04/10/2018 van de Federale politie bleek het om een vervalst paspoort te gaan. Tijdens een interview met DVZ op 03/09/2018 verklaarde hij dat ADUEV Anzor een valse identiteit is, en dat het Russische document dat hij gebruikte eveneens een vals document was. Het Consulaat van Tsjechië bevestigde op 01/04/2020 dat het paspoort onder de identiteit 'KANTOR Lukas' een gestolen paspoort betreft” niet overeenind kan blijven.

3.30. De vraag stelt zich of de bestreden beslissing nog overeind blijft zonder deze passage die wordt ingeleid door het woord “Bovendien” en of ze dus enkel kan steunen op verzoekers veroordeling wegens enige activiteit van een terroristische groep, die ontegensprekelijk de hoofdmotivering betreft van de bestreden beslissing. De verwijzing in de bestreden beslissing naar voormelde veroordeling vormt ook het voorwerp van verzoekers kernkritiek in zijn tweede middel. Immers betoogt hij, “Voor de toepassing van art. 43 j. 45 Vw. kan echter voor wat betreft de beoordeling van de actualiteit, d.i. de evaluatie van de persoon op het ogenblik dat dient beslist te worden dd. juli 2020, niet volstaan te verwijzen naar een eerdere veroordeling van enkele jaren daarvoor”. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist volgens verzoeker in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen.

3.31. De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde mogen uitsluitend zijn gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt, zoals artikel 45, § 2 van de Vreemdelingenwet stipuleert. Maatregelen tot beperking van het verblijfsrecht van een Unieburger of een van zijn familieleden, met name maatregelen van openbare orde, zijn slechts gerechtvaardigd als zij in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval.

3.32. In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor een weigering van een verblijfsrecht. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke

veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek naar een weigering van het verblijfsrecht om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan blijken van een persoonlijk gedrag dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving die de weigering van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen. In het algemeen houdt de vaststelling van een bedreiging van dien aard weliswaar in dat bij de betrokkene een neiging bestaat om dit gedrag in de toekomst te handhaven, doch het is ook mogelijk dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 29). De eventuele uitzonderlijke ernst van de betrokken handelingen kan, ook na een betrekkelijk lang tijdsverloop, het voortbestaan van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving inhouden (HvJ 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/16, pt.58). Ook het EHRM heeft geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, *A.A. v. Verenigd Koninkrijk*, §63).

3.33. Aangaande het begrip 'openbare veiligheid' volgt uit de rechtspraak van het Hof dat dat begrip zowel de interne als de externe veiligheid van een lidstaat dekt (arrest van 23 november 2010, Tsakouridis, C-145/09, EU:C:2010:708, punt 43). De interne veiligheid kan onder meer worden aangetaast door een rechtstreekse bedreiging voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking van de betrokken lidstaat (zie in die zin arrest van 22 mei 2012, P.I, C-348/09, EU:C:2012:300, punt 28). Het Hof heeft geoordeeld dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit, de bestrijding van seksuele uitbuiting van kinderen alsook de bestrijding van terrorisme worden gedekt door het begrip 'openbare veiligheid' (zie arrest van 26 november 2002, Oteiza Olazabal (C-100/01, , punt 35). Het Grondwettelijk Hof heeft in zijn arrest nr. 112/2019 van 18 juli 2019 ook de link gelegd tussen terrorisme en nationale veiligheid (punten B.17.3 en B.54.1): *“Aangezien de begrippen ‘redenen van openbare orde of nationale veiligheid’, ‘ernstige redenen’ of ‘dwingende redenen’ uit de Europese akten zijn gehaald, dienen zij conform de rechtspraak van het Hof van Justitie te worden geïnterpreteerd » (ibid., p. 23). De parlementaire voorbereiding, onder verwijzing naar die rechtspraak vermeldt : « Het begrip ‘redenen van openbare orde of nationale veiligheid’ [houdt] het bestaan in van een voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, waarbij dit belang moet worden begrepen als ook de binnenlandse en buitenlandse veiligheid van de Staat omvattend » (ibid., p. 23). « Het begrip ‘ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid’ [kan] het deelnemen aan of ondersteunen van terroristische activiteiten of van een terroristische organisatie [...], de aan de drugshandel gerelateerde criminaliteit [...], de daden van seksueel misbruik of verkrachting jegens een minderjarige, de mensenhandel en de seksuele uitbuiting van vrouwen en kinderen, de illegale handel in drugs, de illegale wapenhandel, het witwassen van geld, de corruptie, de vervalsing van betaalmiddelen, de cybercriminaliteit en de georganiseerde misdaad [...] dekken » (ibid., p. 24)”.*

Aangezien verzoeker werd veroordeeld voor enige activiteit van een terroristische groep, vermocht de verwerende partij derhalve te oordelen dat de nationale veiligheid in het geding is.

3.34. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat dat de verwerende partij zich beperkt tot een loutere verwijzing naar verzoekers veroordeling voor deelname aan enige activiteit van een terroristische groep. De verwerende partij geeft vooreerst concreet aan waaruit de betrokkenheid van verzoeker bestond en benadrukt, *“De rechtbank tilde zeer zwaar aan het soort van handelingen die door betrokkene zijn gesteld en wees bij de straftoemeting op de aard, de extreme ernst van de feiten en de omstandigheden waarin deze werden gepleegd alsook op de manifeste afwezigheid in hoofde van betrokkene van eerbied voor normen en voor andermans fysieke integriteit.”* Verzoeker betwist dit niet. Deze vaststelling vinden alleszins steun in het vonnis van de correctionele rechtbank van Brugge van 23 december 2016 (pp.9 en 44). Vervolgens verwijst de verwerende partij naar een dreigingsevaluatie van verzoeker door het OCAD op 3 juli 2020. Het OCAD dient, conform artikel 8, 2°, juncto artikel 3, van de wet van 10 juli 2006 betreffende de analyse van de dreiging, op punctuele basis een gemeenschappelijke evaluatie uit te voeren die moet toelaten te oordelen of dreigingen, die de inwendige en uitwendige veiligheid van de Staat zouden kunnen aantasten, zich voordoen en welke maatregelen in voorkomend geval noodzakelijk zijn. De bestreden beslissing benadrukt dat het OCAD verzoekers dreiging inzake terrorisme en extremisme inschaalt als niveau 2 – waarover in een voetnoot meer duiding wordt verstrekt – en dat het hiervoor verwijst naar verzoekers sympathie voor bepaalde ideologieën en naar de feiten waarvoor hij werd veroordeeld, namelijk zijn afreis naar Syrië om een terroristisch groepering te vervoegen en het inzamelen van geld om deze te ondersteunen. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing het oordeel van het OCAD weergegeven over verzoeker sinds zijn verblijf in de gevangenis. Meer bepaald kan in de

bestreden beslissing worden gelezen: *“Sinds zijn verblijf in de gevangenis doet hij duidelijk pogingen om zich te integreren en lijkt hij afstand te nemen van IS en radicaal gedachtegoed. Op vlak van sociale contacten kon worden vastgesteld dat hij contacten had met andere geradicaliseerde personen door zijn deelname aan de gewapende jihad. In detentie gedraagt hij zich rustig, beleefd en volgzaam. Hij heeft contact met zijn familie, verder wordt hij goed opgevolgd door de deradicaliseringsofficier.”* De bestreden beslissing vervolgt wat verder blijkt uit de OCAD-analyse: *“Op vlak van intentie kon worden vastgesteld dat er duidelijke intenties waren tot steun aan de gewapende jihad en extremistisch engagement door zijn contacten met andere geradicaliseerde personen. Volgens zijn verklaringen zouden deze eerder politiek geïnspireerd en minder vanuit zijn geloof.”* Vervolgens geeft de bestreden beslissing het eindoordeel van OCAD mee: *“Actueel zijn er geen indicaties dat betrokkene nog véél extremistisch engagement vertoont. Op het vlak van daden en capaciteiten kan worden gewezen op het feit dat hij in Syrië/Irak geïntegreerd was in een terroristische organisatie. Ook terug in België bleef hij hand- en spandiensten verrichten voor terroristische netwerken. Er zijn géén directe indicaties dat betrokkene zelf fysiek geweld heeft gebruikt in SYRIE, al valt dit niet uit te sluiten. Er werden geen vaststellingen gedaan inzake psychologische problematieken, zijn onzekere verblijfssituatie kan voor een stressfactor zorgen.”*

3.35. Hierna doet de verwerende partij een uitgebreide evaluatie op grond waarvan ze concludeert dat de bestreden beslissing een noodzakelijke beslissing is ter bescherming van de nationale veiligheid omdat het gedrag van verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

3.35.1. De verwerende partij geeft vooreerst een analyse van de draagwijdte van terroristische handelingen, van het radicaal islamitisch gedachtegoed dat verzoeker aanhing en trekt gevolgen van het misdrijf dat verzoeker heeft gepleegd voor de Belgische samenleving. De bestreden beslissing stelt meer bepaald het volgende:

“Vooreerst vormen terroristische handelingen een van de meest ernstige schendingen van de universele waarden van menselijke waardigheid, vrijheid, gelijkheid en solidariteit, en de genieting van de mensenrechten en de fundamentele vrijheden, alsmede een van de meest ernstige aanvallen op de beginselen van democratie en de rechtsstaat waarop de Europese Unie is gebaseerd.

Het leidt geen twijfel dat betrokkene sympathie had voor een radicaal islamitisch gedachtegoed. Personen die gerekend kunnen worden tot deze radicaalislamitische stroming plaatsen zich nadrukkelijk buiten en tegenover de democratische rechtsorde. Uit het strafdossier blijkt dat hij heeft deelgenomen aan enige activiteit van een terroristische groep, zijnde “Jaish al Muhajireen wal Ansar”. Deze groepering is een onderdeel van de gewelddadige salafistische beweging. Zij streven met geweld naar de volgens hen zuivere leer van de islam. Zij binden de gewelddadige strijd aan met alle ongelovigen (kuffar) en hieronder vallen eveneens de Sjiitische moslims. Het uiteindelijke doel van de organisatie bestaat uit het gewelddadig omverwerpen van de bestaande staatsstructuren om in de plaats ervan een totalitaire islamitische staat, het kalifaat, te vestigen waar de sharia wordt toegepast. De organisatie is van oordeel dat democratie, rechtsstaat en mensenrechten niet verzoenbaar zijn met de sharia die gebaseerd is op de enige goddelijke leer. In dat opzicht wordt elk internationaal verdrag inzake de mensenrechten of het internationaal humanitair recht verworpen

Uit het misdrijf dat betrokkene gepleegd heeft, blijkt dat hij de kernwaarden en vrijheden waarop de Belgische rechtsstaat is gebaseerd niet respecteert. Hij deelt de fundamentele waarden van de Belgische samenleving duidelijk niet, zijn daden getuigen van een gebrek aan respect voor de waardigheid en gelijkwaardigheid van ieder individu. Hij had sympathie voor een radicaal islamitisch gedachtegoed, en verleende steun aan een gewelddadige organisatie die ideeën verkondigde die totaal haaks staan op de democratische waarden. Door zijn daden heeft hij steun verleend aan de voortzetting van een van de meest barbaarse conflicten die woedde. De oorlog die hij zowel financieel als materieel steunde, heeft vele onschuldige burgers om het leven gebracht.”

3.35.2. Vervolgens gaat de verwerende partij dieper in op verzoekers persoonlijk handelen en gaat ze na of er elementen zijn sinds verzoekers veroordeling van december 2016 die in diens voordeel pleiten. De verwerende partij besteedt hierbij aandacht aan het gedrag van verzoeker in de gevangenis, aan de evaluatie hiervan door het OCAD, deradicaliseringsconsulenten, de PSD en de Groep Intro, en verwijst naar het vonnis van de Strafvuistvoeringsrechtbank van 17 juni 2020 waarbij hij uitgangsvergunningen kreeg toegekend. Meer bepaald stelt de verwerende partij:

“Ten tweede komt uit het persoonlijk handelen van betrokkene een voor de maatschappij gevaarlijke ingesteldheid naar voren. Zijn gedragingen getuigen van een immorele, onbetrouwbare en een oneerlijke ingesteldheid...(.) Uit het misdrijf dat betrokkene gepleegd heeft, blijkt dat hij de kernwaarden en vrijheden waarop de Belgische rechtsstaat is gebaseerd niet respecteert. Betrokkene deelt de fundamentele waarden van de Belgische samenleving duidelijk niet, zijn daden getuigen van een gebrek aan respect voor de waardigheid en gelijkwaardigheid van ieder individu...(.) Uit de bevraging van de penitentiaire administratie dd. 03/07/2020 blijkt dat betrokkene de laatste maanden weinig problemen stelt in Brugge. Hij werkt aan zijn reclasseringsplan met uitgangen toegekend door de Strafvueroeringsrechtbank m.o.o. het bekomen van een beperkte detentie. Deze verlopen zonder noemenswaardige incidenten. Hij lijkt zijn kansen met beide handen te grijpen en investeert zich volop in allerlei activiteiten, werkt in de gevangenis en gaat op zoek naar een adequate tijdsinvulling buiten de muren. Vanuit de gevangenis ziet men geen verontrustende signalen i.k.v. de evaluatie radicalisering of extremisme. De evolutie die betrokkene doormaakt is zeer positief te noemen. Hij krijgt hierbij de steun van zijn naasten, de PSD, de deradicaliseringsconsulenten van de Vlaamse Gemeenschap en Groep Intro. Dat er heden geen verontrustende signalen merkbaar zijn i.k.v. de evaluatie radicalisering of extremisme en dat betrokkenes evolutie heden positief te noemen lijkt en dat hij hierin doorallerhande instanties en consulenten in wordt ondersteund, veegt de veroordeling en gepleegde feiten niet zomaar van tafel.

Tot slot is betrokkene nog steeds bezig met zijn strafuitvoering, hij werkt aan zijn reclasseringsplan met uitgangen toegekend door de Strafvueroeringsrechtbank m.o.o. het bekomen van een beperkte detentie. Van strafeinde is nog geen sprake.”

3.35.3. Op grond hiervan komt de verwerende partij tot de volgende evaluaties:

“Er liggen thans geen elementen voor waaruit zou blijken dat betrokkene het radicaal islamitisch gedachtengoed vaarwel zei en de kans dat hij de activiteiten waarvoor hij veroordeeld werd zou verder zetten na zijn vrijstelling, valt niet uit te sluiten.”

alsook:

“Het feit dat betrokkene heden het fiat kreeg toe te werken naar een beperkte detentie en daartoe uitgangsvergunning toegekend kreeg bij vonnis van 17.06.2020 door de Strafvueroeringsrechtbank doet geen afbreuk aan het feit dat er een reëel risico is dat betrokkene ook in de toekomst opnieuw de openbare orde zou kunnen schaden en niet uitgesloten kan worden. Het vonnis dd. 17/06/2020 betreft nog steeds een uitstel van de aanvraag om beperkte detentie en de toekenning van de drie uitgaansvergunningen met strikte voorwaarden die betrokkene dient na te leven.

Bovendien is betrokkene heden nog gedetineerd en wordt zodoende ook strikt opgevolgd. Er kan dus niet worden uitgesloten dat hij zich alleen gedeisd houdt omwille van de strikte opvolging en met oog op het bekomen van de beperkte detentie en later eventueel een voorwaardelijke invrijheidstelling. Het is dan ook in zijn eigen belang om mee te werken met en zich positief te gedragen ten opzichte van de diensten die hem begeleiden en ondersteunen. Het dient ook te worden opgemerkt dat OCAD betrokkene nog steeds een niveau 2 toekent inzake extremisme en terrorisme, zelfs al is betrokkene in detentie waardoor zijn bewegingsvrijheid en activiteiten beperkt zijn.

Het bestaan van een reëel risico op herhaling van strafbare feiten volstaat om in het kader van het verblijfscontentieux op kennelijk redelijke wijze een actuele bedreiging voor de openbare orde te hebben. De hierboven vermelde elementen tonen duidelijk aan dat betrokkene een ernstige bedreiging en ernstig gevaar vormt voor de samenleving en tonen duidelijk aan dat er voldoende ernstige en actuele redenen van openbare orde en nationale veiligheid zijn die een weigering van het verblijfsrecht aan betrokkene rechtvaardigen.”

3.36. Uit bovenstaande overwegingen kan niet anders dan afgeleid worden dat de verwerende partij verzoekers zaak wel degelijk heeft onderworpen aan een uitgebreid individueel en tevens actueel onderzoek en dat zij hierbij is nagegaan of verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Ze heeft verzoekers veroordeling wegens deelname aan enige activiteit van een terroristische groep en diens persoonlijk gedrag uitgebreid in kaart gebracht en komt op een genuanceerde wijze, met aandacht voor verzoekers gedraging in de gevangenis en het vonnis van de Strafvueroeringsrechtbank, tot het eindoordeel dat er een reëel risico is op herhaling van strafbare feiten. Gelet op het feit dat verzoeker op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd getroffen, recentelijk werd veroordeeld, hij nog in de strafuitvoeringsfase

zit en dus redelijkerwijze strikt wordt opgevolgd zoals verwerende partij het stelt in de bestreden beslissing, wat inhoudt dat hij beperkt is in omgangskeuze, zijn bewegingsvrijheid en zijn activiteiten, gezien de redelijke evaluatie van verweerder dat verzoeker zich positief gedraagt in de gevangenis en zich gedeisd houdt om een beperkte detentie te verkrijgen en later een voorwaardelijke invrijheidsstelling, gezien de Strafvuotoeringsrechtbank nog geen beperkte detentie heeft toegestaan, gezien de niveau 2 dreigingsinschaling van verzoeker door het OCAD en gezien ook het gestelde in het bovenvermelde arrest Bouchereau van het Hof van Justitie alsook het arrest van 2 mei 2018, C 331/16 en C 366/16, in het bijzonder punt.58, kan verzoeker niet worden gevolgd in zijn betoog dat de artikelen 40ter, juncto de artikelen 43 en 45 van de Vreemdelingenwet alsook het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden door de bestreden beslissing.

3.37. Tevergeefs minimaliseert verzoeker zijn veroordeling in december 2016 wegens enige activiteit van een terroristische groep en de uitgebreide analyse van de verwerende partij in dit verband tot een “[verwijzing] naar een eerdere veroordeling van enkele jaren daarvoor”.

3.38. Tevergeefs belicht verzoeker het belang dat de verwerende partij hecht aan diens leugenachtige verklaringen en het bezit van vervalste documenten tijdens zijn detentie – vaststellingen die, zoals hierboven werd geduid, niet overeind blijven –, in het kader van haar beoordeling dat verzoeker een actuele bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Uit de opbouw van de bestreden beslissing blijkt immers dat het feit dat verzoeker “recent nog veroordeeld werd wegens deelname aan enige activiteit van een terroristische groep”, het hoofdmotief in dit verband vormt. De verwerende partij leidt haar motieven aangaande de PV's over het gebruik van valse en vervalste geschriften in de aanhef van de bestreden beslissing immers in met het woord “bovendien”, een term die, indien niet op een overtollig, dan toch minstens op een ondergeschikt karakter wijst. De verdere opbouw van de bestreden beslissing bevestigt dit. Eerst komt weliswaar de passage, “Het mag dan ook aangenomen worden dat iemand die zo recent nog veroordeeld werd wegens deelname aan enige activiteit van een terroristische groep en daar heden nog voor in strafuitvoering is, alsook tijdens het uitzitten van dien straf leugenachtige verklaringen aflegde en over vervalste documenten beschikte, dat hij een reëel gevaar vormt voor de samenleving.” Desalniettemin, om tot de conclusie te komen dat: “De hierboven vermelde elementen [...] duidelijk aan[tonen] dat betrokkene een ernstige bedreiging en ernstig gevaar vormt voor de samenleving en [...] duidelijk aan[tonen] dat er voldoende ernstige en actuele redenen van openbare orde en nationale veiligheid zijn die een weigering van het verblijfsrecht aan betrokkene rechtvaardigen” stoelt de verwerende partij zich “Vooreerst” alleen op verzoekers veroordeling wegens deelname aan enige activiteit van een terroristische groep. In paragraaf “Ten tweede” wordt weliswaar terug (summier) aangestipt dat verzoeker feiten zou hebben gepleegd tijdens de strafuitvoering, maar hierna wordt opnieuw volledig en uitgebreid gefocust op “het misdrijf dat betrokkene gepleegd heeft”. Met dit misdrijf doelt de verwerende partij ontegensprekelijk op verzoekers veroordeling wegens deelname aan enige activiteit van een terroristische groep. In dezelfde paragraaf wijst de verwerende partij ook op het feit dat in het zeer recente vonnis van de Strafvuotoeringsrechtbank nog steeds de aanvraag om beperkte detentie wordt uitgesteld, zodat deze elementen betreffende de voorafgaande gedragingen van verzoeker de bestreden beslissing voldoende schragen voor wat betreft de vereiste actuele bedreiging. Verzoeker kan ten overvloede, zoals eerder gezegd, ook niet voorbij gaan aan het gestelde in punt 29 van het bovenvermelde arrest Bouchereau van het Hof van Justitie alsook in het arrest van 2 mei 2018, C 331/16 en C 366/16, in het bijzonder punt 58 .

3.39. Vervolgens gaat verzoeker nog in op de verwijzing in de bestreden beslissing naar de dreigingsevaluatie die werd gemaakt door het OCAD op 3 juli 2020. Hij betoogt dat hij daartegen geen daadwerkelijke middelen kan formuleren. Hij stelt dat hij geen volledige toegang tot zijn administratief dossier heeft en op geen enkele wijze kan weten wat daadwerkelijk in de evaluatie staat, hoe deze is doorgevoerd, welke andere elementen hieromtrent in zijn dossier zitten, etc. Verzoeker betoogt dat hij zich dan ook niet terdege kan verdedigen en enkel kan afgaan op wat de verwerende partij allemaal stelt in de bestreden beslissing over deze OCAD-evaluatie. Verzoeker valt hierbij ook over een e-mailbericht in het administratief dossier waarin gezegd wordt: “ Mag ik uw e-mail in het openbaar dossier klasseren? Openbaar houdt in dat ook betrokkene of zijn advocaat deze informatie kunnen waarnemen.” Verzoeker betoogt dat een situatie waarbij hij, in tegenstelling tot verweerder, geen kennis heeft van zijn volledig dossier (omdat er een openbaar dossier en een niet-openbaar dossier bestaat en geen verantwoording daarvoor wordt gegeven inzake de toegang noch is geweten welke documenten dan waar geklasseerd zouden worden), de artikelen 41 juncto 47 van het Handvest juncto artikel 13 van het EVRM schendt, waarvan hij de draagwijdte uitgebreid toelicht in zijn verzoekschrift.

3.40. Samen met verweerder stelt de Raad vast dat de dreigingsevaluatie van OCAD van 3 juli 2020 zich wel degelijk in het administratief dossier bevindt. Voorts blijkt niet dat verzoeker de toegang tot het administratief dossier werd ontzegd. Alleszins blijkt uit een vergelijking tussen de bestreden beslissing en de OCAD-dreigingsevaluatie die zich in het administratief dossier bevindt, dat de verwerende partij deze geheel weergeeft in de bestreden beslissing. De Raad ziet dan ook niet in hoe verzoekers rechten van verdediging werden geschonden door de bestreden beslissing of hoe hij werd belemmerd om hiertegen middelen te ontwikkelen. Voor wat betreft het e-mailbericht waarover verzoeker valt in zijn verzoekschrift: dit bericht bevindt zich ook in het administratief dossier. Het maakt deel uit van e-mailverkeer op 1 oktober 2018 tussen de verwerende partij en een agent van de federale politie. Het onderwerp betreft verzoekers paspoort en de vraag van de verwerende partij om na te gaan of dit authentiek is, waarbij elementen die verzoekers zaak kenmerken worden weergegeven. De betrokken agent van de federale politie beantwoordt de mail nog dezelfde dag, waarbij hij aangeeft dat er geen probleem is om het betrokken mailverkeer in het openbaar dossier te klasseren.

3.41. Er zijn geen aanwijzingen dat er sprake is van een openbaar en een niet-openbaar dossier. De Raad voegt er nog aan toe dat hij de vraag van de verwerende partij of het e-mailverkeer met de agent van de federale politie in het openbaar dossier mag geklasseerd worden, niet strijdig acht met de door verzoeker geschonden geachte bepalingen. Immers vereist de samenstelling van een administratief dossier, waartoe verzoeker toegang moet krijgen om zijn rechten van verdediging naar behoren uit te oefenen én ook de Raad om het geschil naar behoren te kunnen beoordelen, niet dat dit documenten bevat waarin agenten van de federale politie met naam en toenaam worden genoemd. Wel vereist het dat het een document bevat waarin wordt weergegeven wat de verwerende partij aan de federale politie gevraagd heeft op een bepaalde datum inzake verzoekers zaak en wat het antwoord daarop was.

3.42. De Raad dient derhalve te concluderen dat er geen sprake is van een schending van de wapengelijkheid zoals verzoeker het formuleert in zijn verzoekschrift, noch van de artikelen 41 en 47 van het Handvest, noch van artikel 13 van het EVRM. De bestreden beslissing is zoals gezegd afdoende gemotiveerd, bevat een zeer ruime beoordeling van verzoekers individuele elementen en verzoeker en de Raad hadden toegang tot het administratief dossier waarin zich de stukken bevinden die feitelijke grondslag bieden voor de bestreden beslissing. Er zijn geen aanwijzingen dat verweerder er een niet-openbaar dossier op nahoudt met hierin allerlei informatie waartoe noch verzoeker noch de Raad toegang hebben én waarop verweerder zich heeft gebaseerd om de bestreden beslissing te treffen.

3.44. Ten slotte betoogt verzoeker: *“Tot slot kan uit de bevinding omtrent het ocad zoals weergegeven door verweerder (verzoeker kan dus enkel afgaan op de bestreden beslissing) eigenlijk enkel gesteld worden dat er alleen maar gewezen wordt op de veroordeling in het kader van het verleden waarbij zaken haaks staan op de reeds doorgevoerde analyses (er kan daartoe bijkomend gewezen worden op hetgeen reeds onder het eerste middel bleek omtrent de kennis en toegang van verweerder tot de penitentiaire en strafuitvoeringsdossiers en verslagen) die eerder wijzen op zeer beperkte en uiterst minieme zaken en waarin omtrent de actualiteit gesteld wordt dat er op heden geen indicaties zijn. Ook de weergave zelf door verweerder in de bestreden beslissing kan eigenlijk trouwens wat dat betreft enkel wijzen op het gegeven dat klaarblijkelijk de vermeende inschaling op weinig waarschijnlijke dreiging zich steunt op het verleden (overeenkomstig weergave bestreden beslissing zelf).”*

3.45. De Raad herinnert vooreerst aan het gestelde in punt 3.40. De in de bestreden beslissing in zijn geheel aangehaalde OCAD dreigingsevaluatie geeft blijk van een zeer genuanceerde evaluatie waarbij ook aandacht wordt besteed aan het gedrag van verzoeker sedert zijn verblijf in de gevangenis: *“Sinds zijn verblijf in de gevangenis doet hij duidelijk pogingen om zich te integreren en lijkt hij afstand te nemen van IS en radicaal gedachtegoed. Op vlak van sociale contacten kon worden vastgesteld dat hij contacten had met andere geradicaliseerde personen door zijn deelname aan de gewapende jihad. In detentie gedraagt hij zich rustig, beleefd en volgbaar. Hij heeft contact met zijn familie, verder wordt hij goed opgevolgd door de deradicaliseringsofficier.”* Het OCAD stelde ook: *“Actueel zijn er geen indicaties dat betrokkene nog veel extremistisch engagement vertoont.”* De verzoekende partij kan dus niet worden gevolgd waar zij stelt dat OCAD *“alleen maar”* heeft gewezen op een veroordeling in het verleden.

Echter, waar de verzoekende partij betoogt dat het OCAD aangaande de actualiteit van de dreiging enkel stelt dat er heden *“geen indicaties”* zouden zijn en er enkel wordt gesteund op het verleden, blijkt dat het OCAD enkel aanstipt dat er geen indicaties zijn voor *“veel”* extremistisch engagement en er geen directe indicaties zijn dat de verzoekende partij *“zelf fysiek geweld in Syrië heeft gebruikt, al valt*

het niet uit te sluiten". Het staat echter buiten kijf dat het OCAD verzoekende partij ondanks het voorgaande actueel inschaalt als een niveau 2 bedreiging inzake terrorisme en extremisme, onder meer gezien de feiten waarvoor hij veroordeeld werd. Verder stelde het OCAD ook nog: "Op het vlak van daden en capaciteiten kan worden gewezen op het feit dat hij in Syrië/Irak geïntegreerd was in een terroristische organisatie. Ook terug in België bleef hij hand- en spandiensten verrichten voor terroristische netwerken." Uit het voorgaande blijkt dus dat het OCAD zich op een totaalbeeld heeft gesteund voor zijn evaluatie, die nog steeds wijst op een gemiddelde terrorismedreiging.

3.46. Uit de bestreden beslissing blijkt overduidelijk dat verzoekers positief gedrag in de gevangenis verweerder niet ontgaan is. Immers kan hierin worden gelezen: *"Uit de bevraging van de penitentiaire administratie dd. 03/07/2020 blijkt dat betrokkene de laatste maanden weinig problemen stelt in Brugge. Hij werkt aan zijn reclasseringsplan met uitgangen toegekend door de Strafvueroeringsrechtbank m.o.o. het bekomen van een beperkte detentie. Deze verlopen zonder noemenswaardige incidenten. Hij lijkt zijn kansen met beide handen te grijpen en investeert zich volop in allerlei activiteiten, werkt in de gevangenis en gaat op zoek naar een adequate tijdsinvulling buiten de muren. Vanuit de gevangenis ziet men geen verontrustende signalen i.k.v. de evaluatie radicalisering of extremisme. De evolutie die betrokkene doormaakt is zeer positief te noemen. Hij krijgt hierbij de steun van zijn naasten, de PSD, de deradicaliseringsconsulenten van de Vlaamse Gemeenschap en Groep Intro."*

Maar komt hij tot de conclusie: *"Dat er heden geen verontrustende signalen merkbaar zijn i.k.v. de evaluatie radicalisering of extremisme en dat betrokkenes evolutie heden positief te noemen lijkt en dat hij hierin doorallerhande instanties en consulenten in wordt ondersteund, veegt de veroordeling en gepleegde feiten niet zomaar van tafel.*

Tot slot is betrokkene nog steeds bezig met zijn strafuitvoering, hij werkt aan zijn reclasseringsplan met uitgangen toegekend door de Strafvueroeringsrechtbank m.o.o. het bekomen van een beperkte detentie".

3.47. Het gegeven dat verzoekers gedrag in de gevangenis positief was, laat de mogelijkheid voor de verwerende partij onverlet om de balans in de andere richting te leggen en op een zorgvuldig en afdoende gemotiveerde wijze te oordelen dat verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, quod in casu.

Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. EKKA,
dhr. F. TAMBORIJN,
mevr. A. MAES,
dhr. T. LEYSEN,

kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA